

SUSTAINABLE RESOURCES
Verification Scheme GmbH

Zasady systemu dotyczące produkcji biomasy rolniczej

Wersja: SSP-AGRI-pl-3.0

Data: 20 maja 2025 r.

Obowiązuje od: 21 maja 2025 r.

© SUSTAINABLE RESOURCES Verification Scheme GmbH

Niniejszy dokument jest publicznie dostępny pod adresem: www.sure-system.org.

Nasze dokumenty są chronione prawem autorskim i nie mogą być modyfikowane. Nasze dokumenty lub ich części nie mogą być również powielane ani kopiowane bez naszej zgody.

Tytuł dokumentu: Zasady systemu dotyczące produkcji biomasy rolniczej

Wersja: SSP-AGRI-pl-3.0

Data: 20 maja 2025 r.

Obowiązuje od: 21 maja 2025 r.

Niniejszy dokument służy wyłącznie do odczytu i jest przeznaczony jedynie jako pomoc w celu lepszego zrozumienia wymagań systemu SURE-EU. Tłumaczenia dokumentów nie mogą być wykorzystywane jako podstawa do wnoszenia jakichkolwiek roszczeń prawnych. Prawnie wiążącą podstawą do certyfikacji według systemu SURE-EU są wyłącznie anglojęzyczne dokumenty w aktualnej wersji opublikowane na stronie internetowej SURE pod adresem www.sure-system.org.

Spis treści

1	Wprowadzenie.....	5
2	Zakres zastosowania	5
3	Definicje.....	6
4	Ogólnie stosowane zasady i wymagania.....	6
4.1	Weryfikacja i monitorowanie zgodności z systemem.....	6
4.1.1	Certyfikacja indywidualna	7
4.1.2	Certyfikacja grupowa producentów biomasy rolniczej	8
4.2	Warunkowość WPR (wcześniej zasada współzależności)	8
4.3	Identyfikowalność i dokumentacja.....	9
4.4	Weryfikacja statusu gruntów i informacji związanych z gruntami.....	9
4.4.1	Lokalizacja, w której uprawiano biomasę	10
4.4.2	Wielokąt.....	10
4.4.3	Bloki terenowe, działki, parcele	11
4.4.4	Grunty uprawne przed 01 stycznia 2008 r.	11
4.4.5	Grunty na obszarach chronionych	11
4.4.6	Torfowiska	12
4.4.7	Grunty opuszczone lub poważnie zdegradowane	12
4.4.8	Przekształcenie gruntów po 1 stycznia 2008 r.....	13
4.5	Wymagania kwalifikacyjne	14
4.6	Zgodność z międzynarodowymi umowami i konwencjami	14
4.6.1	Wymagania dotyczące odpowiedzialności społecznej	14
4.6.2	Konwencja o różnorodności biologicznej (CITES)	17
5	Szczególne wymagania dotyczące produkcji biomasy rolniczej.....	18
5.1	Biomasa z obszarów wyznaczonych do celów ochrony przyrody	18
5.2	Biomasa z gruntów o wysokiej wartości bioróżnorodności	19
5.2.1	Lasy pierwotne, lasy o wysokiej różnorodności biologicznej i inne grunty leśne	19
5.2.1.1	Lasy pierwotne, inne tereny zalesione i lasy starodrzewu	19
5.2.1.2	Lasy i inne grunty leśne o wysokiej różnorodności biologicznej.....	21
5.2.2	Obszary wyznaczone do ochrony rzadkich, zagrożonych lub ginących ekosystemów lub gatunków	23
5.2.3	Użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności	23

5.2.3.1	Naturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności	25
5.2.3.2	Nienaturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności	25
5.2.3.3	Wykorzystanie roślinności z gruntów o wysokiej bioróżnorodności	26
5.2.3.4	Konsekwencje przekształcenia	27
5.3	Wrzosowiska	28
5.4	Obszary z dużą ilością naziemnych lub podziemnych zasobów węgla.....	30
5.4.1	Tereny podmokłe	30
5.4.2	Obszary zalesione	31
5.5	Biomasa z obszarów, które były torfowiskami w styczniu 2008 r.....	32
5.6	Środowiskowo odpowiedzialna produkcja biomasy.....	33
5.6.1	Jakość gleby i ochrona zasobów węgla	34
5.6.2	Struktura gleby pozostaje nienaruszona	36
5.6.3	W miarę możliwości zapobiega się zagęszczaniu gleby	37
5.6.4	Gleby są chronione przed erozją.....	39
5.6.5	Naturalne elementy strukturalne pola są zachowane.....	41
5.6.6	Zawartość materii organicznej w glebie jest typowa dla danego miejsca	42
5.6.7	Nawozy są stosowane w sposób odpowiedzialny	45
5.6.8	Stosowanie osadów ściekowych	46
5.6.9	Zasady zintegrowanej ochrony przed szkodnikami są przestrzegane	46
5.6.10	Środki ochrony roślin są przechowywane i stosowane prawidłowo i odpowiedzialnie.....	46
5.6.11	Zasoby wód podziemnych są chronione	47
5.6.12	Zasoby wodne są chronione, gospodarka wodna jest udokumentowana.....	47
5.7	Obliczanie emisji gazów cieplarnianych	48
6	Akceptacja innych systemów (dobrowolnych) dla biomasy rolniczej.....	49
7	Odpowiednie dokumenty.....	49
8	Odniesienia	50
Załącznik I: Drzewo decyzyjne dotyczące identyfikacji lasów i innych gruntów zalesionych (art. 29 ust. 3 lit. b))²⁴		54
Załącznik II: Drzewo decyzyjne dotyczące określania obszarów o wysokiej bioróżnorodności (art. 29.3b)²⁴		55
Załącznik III: Drzewo decyzyjne dotyczące przedstawiania dowodów na to, że produkcja surowców nie kolidowała z ochroną obszarów o wysokiej bioróżnorodności²⁴		57
Załącznik IV: Niewyczerpujące listy przykładów podstawowych praktyk gospodarowania i monitorowania mających na celu promowanie i monitorowanie sekwestracji dwutlenku węgla w glebie i jakości gleby		58
Załącznik V: Informacje o zmianach		59

1 Wprowadzenie

Zmieniona dyrektywa (UE) 2018/2001 (RED III) ustanawia cele polityczne dla państw członkowskich UE, aby znacznie zwiększyć udział energii odnawialnej w naszym zużyciu energii do 2030 roku. Wykorzystanie biomasy jako surowca odnawialnego będzie odgrywać ważną rolę w tych wysiłkach.

Rolnictwo jest ważnym źródłem biomasy, która może być przetwarzana i wykorzystywana jako paliwo do produkcji energii elektrycznej i ciepła¹. Oprócz selektywnie uprawianych roślin jednorocznych lub wieloletnich, obejmuje to również resztki pożywnie i inne pozostałości rolnicze, które mogą być dalej wykorzystywane. Oczekuje się, że popyt na biomasę rolniczą w celu zaspokojenia zapotrzebowania na energię w Europie wzrośnie.

Dlatego ważne jest, aby zapewnić, że zasady zrównoważonej produkcji i wykorzystania biomasy rolniczej są przestrzegane i rzetelnie wdrażane przez podmioty rynkowe w celu ochrony zasobów naturalnych, zachowania różnorodności biologicznej i wniesienia znaczącego wkładu w redukcję emisji gazów cieplarnianych.

Unia Europejska przyjęła tego rodzaju wymagania zrównoważonego rozwoju w zakresie wytwarzania energii elektrycznej i ciepła z paliw z biomasy w zmienionej dyrektywie (UE) 2018/2001, które to wymagania muszą być przestrzegane przez podmioty gospodarcze. Systemy dobrowolne są tutaj uważane za szczególnie odpowiedni sposób dostarczania dowodów zgodności w obiektywny, przejrzysty i wiarygodny sposób.

System SURE-EU jest tego rodzaju dobrowolnym systemem, który przekłada wymagania RED III na praktyczny system weryfikacji dla rynku i zapewnia zgodność regulacyjną.

2 Zakres zastosowania

Wymagania określone w niniejszym dokumencie dotyczące zrównoważonej produkcji biomasy rolniczej mają zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw, które produkują biomasę rolniczą i wprowadzają ją do łańcucha dostaw w celu wykorzystania jako energia.² Zakres niniejszego dokumentu wyraźnie obejmuje odpady i pozostałości z biomasy rolniczej przed przetworzeniem.

Neutralna kontrola tych operacji obejmuje wszystkie wymagania opisane poniżej w tym dokumencie. Wyjątki są wskazane w odpowiednich miejscach. Wszystkie odpowiednie dokumenty SURE, a także zmieniona dyrektywa (UE) 2018/2001 mają zastosowanie do zakresu tego systemu.

3 Definicje

W celu ustalenia wspólnego rozumienia terminów i definicji stosowanych w niniejszych zasadach systemu, należy odnieść się do dokumentu "Definicje w systemie SURE". Wszystkie zasady systemu SURE mają zastosowanie do tego dokumentu.

4 Ogólnie stosowane zasady i wymagania

Producenci, którzy dostarczają biomasę rolniczą kierownikom grup do produkcji energii elektrycznej i ciepła, muszą wykazać, że spełniają wymagania zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 i systemu SURE-EU. W systemie SURE-EU producenci biomasy rolniczej podlegają zatem kontroli.

Jednostki certyfikujące zatwierdzone i akredytowane przez władze krajowe w systemie SURE-EU sprawdzają zgodność z wymaganiami systemu w całym łańcuchu produkcji, przetwarzania i dostaw w ramach neutralnej kontroli weryfikacyjnej.

4.1 Weryfikacja i monitorowanie zgodności z systemem

Producenci biomasy rolniczej podlegają *kontrolom (w stosownych przypadkach weryfikacyjnym)* i muszą przedstawić dowód zgodności w ramach procesu certyfikacji.

W systemie SURE-EU zgodność z wymaganiami zrównoważonego rozwoju dla biomasy rolniczej może zostać zweryfikowana poprzez kontrolę producenta biomasy rolniczej przy użyciu listy kontrolnej SURE dla produkcji biomasy rolniczej.

Identyfikowalność wyprodukowanych w sposób zrównoważony surowców do produkcji biomasy musi być zagwarantowana w procesie produkcji biomasy rolniczej, a weryfikacja musi być możliwa przy użyciu odpowiednich dokumentów (np. faktur, umów itp.).

Ponadto zastosowanie mają wymagania określone w sekcji 4.3 "Identyfikowalność i dokumentacja".

Producenci biomasy rolniczej muszą udowodnić pierwszemu punktowi gromadzenia, że dostarczona biomasa spełnia wymagania zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 (art. 29 ust. 3 lit. a), b), d) i e), art. 29 ust. 4 lit. a), art. 29 ust. 5 oraz systemu SURE-EU. Odbywa się to poprzez dostarczenie dowodu ważnego i uznanego certyfikatu lub oświadczenia własnego w ramach systemu SURE. W przypadku przedstawienia oświadczenia własnego jako dowodu, należy wypełnić formularz SURE "Oświadczenie własne dla producentów biomasy rolniczej" i

dostarczyć go odbiorcy biomasy jako aktywne oświadczenie własne. Formularz ten można znaleźć na stronie internetowej SURE pod adresem www.sure-system.org³.

Formularz może być używany dla każdej pojedynczej partii lub wszystkich partii wynikających z umowy lub kontraktu. Jeżeli oświadczenie własne jest stosowane w odniesieniu do wszystkich partii objętych umową lub kontraktem, na oświadczeniu własnym należy podać numer umowy lub numer kontraktu.

Możliwe jest również włączenie do oświadczenia własnego tego samego sformułowania, co tekst zawarty w umowie między pierwszym punktem gromadzenia a producentem biomasy. Oświadczenie własne jako takie lub jako część umowy jest ważne przez maksymalnie jeden rok od daty jego wydania.

Odpowiednie dokumenty weryfikujące spełnienie poszczególnych wymagań muszą być przechowywane przez pierwszy punkt gromadzenia lub gotowe do przedstawienia przez producenta w dowolnym momencie.

Dokumentacja dotycząca lokalizacji, gdzie biomasa była uprawiana, musi być przechowywana przez producenta biomasy leśnej i może być przedstawiona w dowolnym momencie w celu przeprowadzenia kontroli neutralnej – również niezależnie od trwającego procesu certyfikacji kierownika grupy.

W oświadczeniu producent biomasy potwierdza również i akceptuje, że w ramach audytów pierwszego punktu gromadzenia, któremu producent dostarcza biomasę o potwierdzonym zrównoważonym charakterze, kontrole mogą być przeprowadzane przez system dobrowolny lub realizującą jednostkę certyfikującą.

Ważne oświadczenie własne (kopia lub oryginał) musi być dostępne u producenta biomasy.

Aktualnie obowiązująca wersja wzoru oświadczenia jest publicznie dostępna i można ją pobrać ze strony internetowej SURE.⁴

4.1.1 Certyfikacja indywidualna

Producenci biomasy rolniczej, którzy chcą uzyskać certyfikat w ramach systemu SURE-EU jako element kontroli neutralnej, muszą najpierw zarejestrować się w systemie SURE-EU. Można to zrobić online na stronie www.sure-system.org. Poszczególne etapy przystąpienia do systemu zostały szczegółowo opisane w dokumencie SURE "Zakres i podstawowe wymagania systemu".

Szczegółowy opis wymagań dotyczących kontroli neutralnej można znaleźć w dokumencie "Zasady systemu dotyczące procesu certyfikacji – wymagania i specyfikacje".

4.1.2 Certyfikacja grupowa producentów biomasy rolniczej

W systemie SURE-EU producenci biomasy rolniczej mogą być kontrolowani jako pojedyncze przedsiębiorstwa lub jako grupy. Kontrola grupowa jest przeprowadzana dla grupy producentów biomasy rolniczej o podobnych warunkach produkcji, przy czym uznaje się, że kontrola dotyczy grupy jako całości. W takich przypadkach wybór różnych operacji w ramach grupy może być sprawdzony wrywkowo jako reprezentatywna próbka potwierdzająca, że wszystkie jednostki spełniają wymagania.

Szczegółowy opis wymagań dotyczących certyfikacji grupowej można znaleźć w dokumencie SURE "Zasady systemu dotyczące procesu certyfikacji – wymagania i specyfikacje".

Bardziej szczegółowe informacje na temat dowodu zgodności ze zmienioną dyrektywą (UE) 2018/2001 można znaleźć w sekcji 5 "Szczególne wymagania dotyczące produkcji biomasy rolniczej".

4.2 Warunkowość WPR (wcześniej zasada współzależności)

Producenci biomasy rolniczej

- ✓ które otrzymują płatności bezpośrednie⁵ lub pomoc na środki obszarowe wspierające rozwój obszarów wiejskich⁶ w państwie członkowskim UE, które wymaga warunkowości WPR, lub
- ✓ dla których istnieje rejestracja EMAS,

podlegają wymaganiom warunkowości WPR w odniesieniu do następujących kryteriów:

- ✓ struktura gleby i materia organiczna gleby
- ✓ przechowywanie i stosowanie nawozów zawierających azot
- ✓ wykorzystanie osadów ściekowych
- ✓ zintegrowana ochrona przed szkodnikami
- ✓ obsługa i stosowanie środków ochrony roślin
- ✓ obsługa i przechowywanie substancji niebezpiecznych dla wody
- ✓ ochrona wód i gospodarka wodna

Operacje te są uważane za kontrolowane w odniesieniu do (tylko) tych (obszarowych) kryteriów.

Jako dowód można wykorzystać wniosek o przyznanie płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego zgodnie z rozporządzeniami (UE) nr 1307/2013, (UE) nr 1306/2013, (UE) nr

639/2014, (UE) nr 640/2014, (UE) nr 641/2014, (UE) nr 809/2014, (UE) nr 2015/1089, (UE) nr 2016/699, (UE) nr 2017/1272, (UE) nr 2018/819 lub środków obszarowych, a także powiadomienie o przyznaniu płatności w ramach tych systemów.

Zgodność z powyższymi wymaganiami zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001, której nie można udowodnić poprzez spełnienie wymagań warunkowości WPR, musi zostać wyraźnie zweryfikowana w ramach kontroli neutralnej (audyt zewnętrzny lub kontrola).

4.3 Identyfikowalność i dokumentacja

System SURE-EU wymaga od wszystkich podmiotów gospodarczych posiadania systemu zarządzania dokumentami, który może być sprawdzany w ramach kontroli. Właściwa dokumentacja jest obowiązkowa dla wszystkich podmiotów gospodarczych w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawa. Wszystkie dokumenty w systemie zarządzania dokumentami muszą być przechowywane przez co najmniej 5 lat, niezależnie od innych wymagań prawnych dotyczących okresu przechowywania.

Jeżeli chodzi o biomasę rolniczą, identyfikowalność biomasy lub paliw z biomasy musi być zapewniona za pomocą systemu bilansu masy. W tym przypadku biomasa ze zbiorów liczy się jako biomasa przychodząca. Rodzaj, ilość i pochodzenie biomasy muszą być wiarygodne.

Ogólne wymagania dotyczące systemu bilansowania masy zgodnego z systemem zostały szczegółowo opisane w dokumencie SURE "Wytyczne techniczne dotyczące bilansowania masy".

Producenci, którzy przetwarzają odpady i pozostałości metodami czysto mechanicznymi, muszą udokumentować zmiany ilościowe (stosunek ilości na wejściu do ilości na wyjściu). Musi to zostać sprawdzone przez audytora i zweryfikowane podczas audytu.

Wszystkie podmioty gospodarcze w systemie SURE-EU są zobowiązane do dostarczania danych do SURE na żądanie (np. gdy jest to konieczne do zweryfikowania pełnej identyfikowalności zrównoważonej biomasy i paliw z biomasy).

Podczas przesyłania poufnych danych przedsiębiorstwa należy przedstawić dowód, że dane te są traktowane jako poufne.

4.4 Weryfikacja statusu gruntów i informacji związanych z gruntami

Aby wykazać zgodność ze zmienioną dyrektywą (UE) 2018/2001 (art. 29 ust. 3 lit. a), b), d) i e), art. 29 ust. 4 lit. a), art. 29 ust. 5 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001), producenci biomasy rolniczej muszą prowadzić ewidencję swoich gruntów wykorzystywanych do produkcji

zrównoważonej biomasy, dostarczając informacji niezbędnych do zapewnienia zgodności z dyrektywą.

W większości przypadków wymaganych jest kilka dokumentów lub równoważnych dowodów w celu zweryfikowania statusu gruntu i zapewnienia, że kontrola jest przeprowadzana na odpowiednim poziomie szczegółowości.

4.4.1 Lokalizacja, w której uprawiano biomasę

Należy udokumentować dokładną lokalizację uprawy biomasy. Dowód może być przekazany jako wielokąt lub podobna weryfikacja obszaru przy użyciu bloków terenowych, działek i parcel.

4.4.2 Wielokąt

Wielokąt musi być narysowany we współrzędnych geograficznych z rozdzielczością 20 metrów dla każdego punktu.

W związku z tworzeniem wielokąta możliwe jest również przybliżenie rzeczywistego kształtu pola za pomocą wielokąta (w najbardziej podstawowym przypadku za pomocą trójkąta) ze względów praktycznych. Odpowiednie punkty początkowe i końcowe tych linii wyznaczających wielokąt spełniają wymagania dokładności dla poszczególnych punktów powyżej. Przybliżenie za pomocą wielokąta można utworzyć za pomocą stosunkowo niewielkiej liczby punktów, pod warunkiem, że wynikowy obszar pola nie odbiega o więcej niż 10% od oficjalnie określonego obszaru pola. Oficjalny obszar można zweryfikować, przedstawiając wniosek o premię obszarową, wpisy do rejestru lub inne podobne dokumenty.

Jeżeli współrzędne geograficzne poszczególnych punktów nie są dostępne w formie tabeli, można je zidentyfikować na podstawie narzędzi takich jak Google Earth w taki sposób, że poszczególne punkty są pozycjonowane ręcznie jako znaczniki lokalizacji (odrębne, unikalne punkty wyznaczające granicę nieruchomości), a wyniki (współrzędne geograficzne) są odczytywane i dokumentowane dla znaczników lokalizacji.

Inną opcją zastosowania wielokąta jest przyjęcie za podstawę całego uprawnego obszaru gospodarstwa, w tym obszarów dzierżawionych, a następnie ujęcie go w jednym wielokącie, o ile na całkowitym obszarze nie ma obszarów częściowych, na których nie można uprawiać biomasy zgodnie z definicją zawartą w zmienionej dyrektywie (UE) 2018/2001.

4.4.3 Bloki terenowe, działki, parcele

Jeżeli rolnik posiada już inne dowody obszarów dla bloków terenowych, działek lub parceli, które są podobne do wielokąta i identyfikują dokładną pozycję obszaru, można je również wykorzystać do weryfikacji lokalizacji uprawy biomasy.

4.4.4 Grunty uprawne przed 01 stycznia 2008 r.

Biomasa pochodzi z pól uprawnych, które zostały już sklasyfikowane jako takie przed 01.01.2008.

Następujące dokumenty mogą być wykorzystane jako dowód⁷, że grunt był już wykorzystywany do celów rolniczych przed datą graniczną (niewyczerpująca lista przykładów):

- ✓ oficjalne dokumenty dotyczące statusu gruntu na dzień graniczny lub dzień konwersji
- ✓ certyfikaty wydane przez zakontraktowanych, niezależnych weryfikatorów lub ekspertów
- ✓ analizy i interpretacje danych teledetekcyjnych i map
- ✓ międzynarodowe, regionalne i lokalne mapy (np. mapy zagospodarowania terenu, mapy terenu, mapy hydrologiczne, mapy roślinności, wyciągi z rejestrów) lub dane
- ✓ wniosek dotyczący systemów wsparcia bezpośredniego zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1307/2013 lub środków obszarowych, jak również powiadomienie o przyznaniu płatności

4.4.5 Grunty na obszarach chronionych

Uprawa i zbiór surowca na biomasę na obszarach chronionych, na których dozwolona jest gospodarka rolna, stanowi wyjątkowy przypadek. Rolnik musi udokumentować, czy gospodarka rolna ma miejsce na obszarze wyznaczonym do celów ochrony przyrody oraz czy wymagania ochrony przyrody zostały spełnione podczas uprawy i pozyskiwania surowca na biomasę.

Następujące środki mogą służyć jako dowód zgodności z wymaganiami ochrony przyrody (niewyczerpująca lista przykładów):

- ✓ kontrola zgodności z wymaganiami ochrony przyrody przez jednostkę certyfikującą
- ✓ dostarczenie oficjalnego dokumentu od organu ochrony przyrody odpowiedzialnego za obszar chroniony

- ✓ podobne potwierdzenie przez właściwy organ w ramach kontroli, zgodnie z którym producent biomasy rolniczej musi być w stanie przedstawić organowi osoby odpowiedzialne za kontakt i ich numery telefonów

4.4.6 Torfowiska

Torfowiska, które były już wykorzystywane jako grunty uprawne przed datą graniczną, mogą być wykorzystywane do uprawy biomasy, o ile zostaną przedstawione dowody, że uprawa i pozyskiwanie tego surowca nie wymagały osuszania gruntów, które wcześniej nie były osuszane.

4.4.7 Grunty opuszczone lub poważnie zdegradowane

Rozporządzenie delegowane (UE) 2019/807 definiuje grunty nieużytkowane jako grunty, które nie były wykorzystywane do uprawy roślin spożywczych i paszowych lub innych roślin energetycznych lub do uprawy jakiegokolwiek znacznej ilości paszy dla zwierząt żywionych w systemie wypasowym przez kolejny okres co najmniej 5 lat przed rozpoczęciem uprawy surowców wykorzystywanych do produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. Grunty porzucone to grunty nieużytkowane, na których kiedyś uprawiano rośliny spożywcze lub paszowe, ale na których zaprzestano produkcji roślin spożywczych lub paszowych z przyczyn biofizycznych lub społeczno-ekonomicznych.

W celu zdefiniowania gruntu jako porzuconego, wymagany jest dowód użytkowania gruntu przed jego porzuceniem przez podmioty gospodarcze, jak również dowód, że grunt został porzucony z przyczyn biofizycznych lub społeczno-ekonomicznych.

Zmiany biofizyczne, które niekorzystnie wpływają na uprawę roślin spożywczych i paszowych, mogą obejmować między innymi następujące zdarzenia:

- a) zwiększona częstotliwość występowania poważnych zjawisk pogodowych, takich jak susze, burze lub powodzie;
- b) zmiany w sezonowych wzorcach temperatur, które wpływają na fenologię roślin;
- c) wzrost liczby szkodników i chorób;
- d) uszkodzenia systemów nawadniających;
- e) uszkodzenia gleby, takie jak poważne zasolenie, zubożenie materii organicznej i erozja, co czyni je "poważnie zdegradowanymi".

Czynniki społeczno-ekonomiczne negatywnie wpływające na rentowność produkcji żywności lub paszy, prowadzące do porzucenia ziemi, mogą obejmować między innymi następujące zdarzenia:

- a) zmiany cen rynkowych: (na przykład zwiększone nakłady lub koszty pracy, lub jedno i drugie, lub niższe ceny zbiorów);
- b) niedostępność siły roboczej (na przykład w wyniku migracji);
- c) przerwanie łańcucha dostaw (na przykład poprzez zamknięcie lokalnego rynku lub połączenia transportowego);
- d) spory dotyczące własności (na przykład w kontekście dziedziczenia);
- e) niestabilność polityczna (na przykład konfiskata lub nacjonalizacja gruntów).

"Grunty poważnie zdegradowane" oznaczają grunty, które przez znaczny okres czasu były w znacznym stopniu zasolone lub charakteryzowały się znacznie niską zawartością materii organicznej i uległy poważnej erozji. Charakterystykę obszarów poważnie zdegradowanych należy wykazać poprzez odpowiednie pobranie próbek z tych obszarów:

- ✓ w przypadku zasolenia, wyniki badań elektroprzewodnictwa gleby metodą nasyconej pasty, przeprowadzonych przez wykwalifikowanego agronoma;
- ✓ w przypadku niskiej zawartości materii organicznej w glebie, wyniki z odpowiedniej liczby próbek gleby z wyznaczonej działki, określone przez wykwalifikowanego agronoma, przy użyciu metody suchego spalania;
- ✓ w przypadku silnej erozji, co najmniej 25% wyznaczonej powierzchni uległo erozji, zgodnie z ustaleniami wykwalifikowanego agronoma

4.4.8 Przekształcenie gruntów po 1 stycznia 2008 r.

W niektórych przypadkach zmiany w użytkowaniu gruntów mogą być również dopuszczalne po 1 stycznia 2008 r., jeżeli jest to dozwolone przez właściwy organ i spełnione są odpowiednie wymagania systemu SURE-EU dla produkcji zrównoważonej biomasy rolniczej. Na przykład, przekształcenie użytków zielonych w grunty orne (w połączeniu z oficjalnym zezwoleniem) jest kwalifikowalne, jeżeli użytki zielone nie zostały sklasyfikowane jako wysoce bioróżnorodne w dniu 1 stycznia 2008 r. lub jeżeli obszar podlega procesowi konsolidacji gruntów. Biomasa z takich obszarów może być wykorzystywana jako biomasa zrównoważona, jeżeli zostanie wykazane, że nie był to obszar o wysokiej wartości bioróżnorodności. Ponadto w przypadku bilansu gazów cieplarnianych należy obliczyć rzeczywiste wartości dla tej biomasy, a stosowanie wartości domyślnych jest niedozwolone.

Następujące dowody i dokumenty są akceptowane jako dowód, że przekształcony grunt podlega wymaganiom dotyczącym produkcji zrównoważonej biomasy:

- ✓ plany użytkowania gruntów, materiały geograficzne, dokumenty urzędowe lub porównywalne dokumenty związane z obszarem referencyjnym po styczniu 2008 r.,

ale przed przekształceniem, które umożliwiają wyraźną identyfikację obszaru referencyjnego

- ✓ certyfikaty zaangażowanych niezależnych weryfikatorów lub ekspertów związane z obszarem referencyjnym po styczniu 2008 r., ale przed konwersją
- ✓ zdjęcia satelitarne o wystarczająco wysokiej rozdzielczości, które pokazują obszar referencyjny po styczniu 2007 r. i umożliwiają wyraźną identyfikację obszaru referencyjnego

4.5 Wymagania kwalifikacyjne

Wszystkie podmioty gospodarcze muszą posiadać wykwalifikowany (specjalistyczny) personel. Wiedza specjalistyczna oznacza co najmniej znajomość podstaw prawnych dotyczących uprawy, zbioru, handlu/dystrybucji i transportu biomasy rolniczej. Bardziej szczegółowe informacje znajdują się w sekcji 5 "Szczególne wymagania dotyczące produkcji biomasy rolniczej".

Ponadto niezbędne są kwalifikacje w zakresie obsługi danych dotyczących biomasy, takich jak dane ważenia, ewidencje i inne dane (zapisy elektroniczne).

Znajomość prawa dotyczącego zezwoleń (zwłaszcza w przypadku importu biomasy) jest dodatkowym atutem.

Dowodem wiedzy specjalistycznej mogą być kwalifikacje zawodowe. Wiedzę specjalistyczną można również przekazać w ramach wstępnego planu szkoleniowego lub poprzez aktywne uczestnictwo w odpowiednim kursie.

4.6 Zgodność z międzynarodowymi umowami i konwencjami

4.6.1 Wymagania dotyczące odpowiedzialności społecznej

Uczestnicy systemu SURE-EU przyjmują odpowiedzialność społeczną i zobowiązują się do przestrzegania co najmniej podstawowych standardów pracy Międzynarodowej Organizacji Pracy (ILO⁸), opartych na jej podstawowych zasadach:

- ✓ Wolność zrzeszania się i rokowań zbiorowych
- ✓ Eliminacja pracy przymusowej
- ✓ Zniesienie pracy dzieci
- ✓ Eliminacja dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i pracy

które z kolei znajdują odzwierciedlenie w ośmiu konwencjach i zostały ratyfikowane przez 139 państw⁹:

✓ ***Konwencja nr 87 dotycząca wolności związkowej i ochrony praw związkowych z 1948 r.***

Konwencja nr 87 dotycząca wolności związkowej i ochrony praw związkowych z 1948 r. gwarantuje pracownikom i pracodawcom prawo do tworzenia związków bez uprzedniego zezwolenia. Organizacje te muszą mieć prawo do opracowywania swoich konstytucji i zasad, wybierania swoich przedstawicieli w pełnej wolności, organizowania swojej administracji i działalności oraz formułowania swoich programów.

✓ ***Konwencja nr 98 dotycząca stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych z 1949 r.***

Konwencję nr 87 uzupełnia Konwencja nr 98 dotycząca stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych z 1949 r. Wzywa ona do odpowiedniej ochrony pracowników przed wszelką dyskryminacją sprzeczną z wolnością zrzeszania się w odniesieniu do ich zatrudnienia. Obejmuje to w szczególności działania mające na celu uzależnienie zatrudnienia pracownika od warunku, że nie wstąpi on do związku zawodowego lub powodujące zwolnienie pracownika z powodu członkostwa w związku zawodowym lub z powodu udziału w działalności związkowej. Należy wspierać możliwość zawierania układów zbiorowych pracy między pracodawcami lub organizacjami pracodawców a organizacjami pracowników w celu regulowania wynagrodzeń i warunków pracy.

✓ ***Konwencja nr 29 dotycząca pracy przymusowej z 1930 r.***

Konwencja nr 29 dotycząca pracy przymusowej wzywa do jak najszybszego wyeliminowania pracy przymusowej i obowiązkowej, przy czym praca przymusowa i obowiązkowa na rzecz osób prywatnych jest całkowicie zabroniona, zwłaszcza w odniesieniu do produktów, którymi osoby te handlują. Jeżeli pracy przymusowej lub obowiązkowej nie można wyeliminować natychmiast, podlega ona pewnym warunkom i musi być wynagradzana według obowiązujących stawek.

✓ ***Konwencja nr 105 dotycząca zniesienia pracy przymusowej z 1957 r.***

Konwencja nr 105 dotycząca zniesienia pracy przymusowej dodaje, że praca przymusowa lub obowiązkowa nie może być wykorzystywana jako środek przymusu politycznego lub edukacji ani jako kara za poglądy ideologicznie sprzeczne z ustalonym systemem, jako metoda mobilizacji i wykorzystania siły roboczej do celów rozwoju gospodarczego, jako środek dyscypliny pracy, jako kara za udział w strajkach lub jako środek dyskryminacji rasowej, społecznej, narodowej lub religijnej.

✓ ***Konwencja nr 100 dotycząca jednakowego wynagrodzenia dla pracujących mężczyzn i kobiet za pracę jednakowej wartości z 1951 r.***

Konwencja 100 ma na celu promowanie i, w miarę możliwości, zapewnienie równego wynagrodzenia dla mężczyzn i kobiet za pracę o równej wartości.

✓ ***Konwencja nr 111 dotycząca dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu z 1958 r.***

Zgodnie z Konwencją nr 111 należy wyeliminować wszelkie formy dyskryminacji. Dyskryminacja oznacza wszelkie rozróżnienie, wykluczenie lub uprzywilejowanie ze względu na rasę, kolor skóry, płeć, religię, poglądy polityczne, przynależność narodową lub pochodzenie społeczne. Obejmuje ona również wszelkie inne rozróżnienia, wykluczenia lub preferencje, które skutkują zniweczeniem lub naruszeniem równości szans lub traktowania w zakresie zatrudnienia lub wykonywania zawodu.

✓ ***Konwencja nr 138 dotycząca najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia z 1973 r.***

Konwencja nr 138 dotycząca minimalnego wieku ma na celu zapewnienie skutecznego zniesienia pracy dzieci i stopniowe podnoszenie minimalnego wieku dopuszczenia do zatrudnienia lub pracy do poziomu zgodnego z najpełniejszym rozwojem fizycznym i umysłowym młodych ludzi. Minimalny wiek dla krajów słabiej rozwiniętych wynosi 14 lat, w pozostałych przypadkach 15 lat, a 18 lat dla zawodów, które mogą zagrażać zdrowiu, bezpieczeństwu lub moralności młodych ludzi. Dozwolone są znaczne odstępstwa od tych zasad, po pierwsze dla krajów słabiej rozwiniętych, po drugie dla osób w wieku 14 lat lub starszych w celach szkoleniowych i wreszcie dla osób w wieku od 13 do 15 lat, które wykonują lekką pracę, która prawdopodobnie nie będzie szkodliwa dla ich zdrowia lub rozwoju, ani nie zaszkodzi ich uczęszczaniu do szkoły, uczestnictwu w orientacji zawodowej lub programach szkoleniowych.

✓ ***Konwencja nr 182 dotycząca zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci z 1999 r.***

Najnowszy podstawowy standard pracy MOP dotyczący pracy dzieci uzupełnia Konwencję nr 138 i obejmuje wszystkie osoby poniżej 18 roku życia. Państwa ratyfikujące Konwencję zapewnią, że wszelkie formy niewolnictwa i praktyki podobne do niewolnictwa (takie jak sprzedaż i handel dziećmi, niewola za długi i poddaństwo oraz praca przymusowa lub obowiązkowa), wykorzystywanie, pozyskiwanie lub oferowanie dzieci do prostytucji, produkcji pornografii lub nielegalnej działalności, w szczególności do handlu narkotykami, a także praca, która ze względu na swój charakter lub okoliczności, w których jest wykonywana, może

szkodzić zdrowiu, bezpieczeństwu lub moralności dzieci, są zakazane i wyeliminowane.

Wymagania dotyczące odpowiedzialności społecznej uczestnika systemu można uznać za spełnione, jeżeli kraj, w którym podmiot gospodarczy prowadzi działalność, ratyfikował podstawowe standardy pracy MOP nr 29, 87, 98, 100, 105, 111, 138 i 182. Zestawienie państw, które ratyfikowały podstawowe standardy pracy MOP jest dostępny na stronie internetowej MOP¹⁰. Lista ta jest regularnie aktualizowana.

4.6.2 Konwencja o różnorodności biologicznej (CITES)

Konwencja o różnorodności biologicznej reguluje handel chronionymi gatunkami zwierząt i roślin, niezależnie od tego, czy znajdują się one na Czerwonej Liście IUCN (Międzynarodowej Konwencji o Ochronie Przyrody) lub Światowej Unii Ochrony Przyrody. Lista gatunków chronionych znajduje się w załącznikach do Konwencji i jest aktualizowana przez państwa członkowskie na Konferencjach Stron. W zależności od potencjalnego ryzyka, dane gatunki są wymienione w załączniku I, II lub III do konwencji CITES i, w zależności od kategorii, podlegają określonym warunkom importu i eksportu oraz muszą spełniać określone wymagania.

W systemie SURE-EU należy zapewnić przestrzeganie i zgodność z wymaganiami CITES. Stale aktualizowana lista zagrożonych gatunków i ich klasyfikacja w odpowiednich załącznikach jest publikowana na stronie internetowej CITES¹¹ dla celów porównawczych. W tym celu wymagana jest dokładna łacińska nazwa biomasy.

Następujące wymagania mają zastosowanie do biomasy wpisanej na listę CITES:

- ✓ Załącznik I do Konwencji CITES: biomasa wymieniona w załączniku I do Konwencji CITES nie może być przedmiotem międzynarodowego handlu w celach komercyjnych. W systemie SURE-EU nie może ona być wykorzystywana jako paliwo do produkcji energii, nawet w kraju pochodzenia. Handel potomstwem lub handel niekomercyjny jest możliwy pod warunkiem, że nie ma zagrożenia dla przetrwania gatunku i przestrzegane są przepisy krajowe. Zezwolenia na eksport i import tej biomasy są obowiązkowe.
- ✓ Załącznik II do Konwencji CITES: Komercyjny handel biomasą wymaga przeprowadzenia oceny przez kraj eksportu, poświadczającej, że biomasa jest wykorzystywana w sposób zrównoważony i nie zagraża gatunkom. Pozwolenie na wywóz z kraju, w którym znajduje się obszar pozyskiwania biomasy rolniczej, jest obowiązkowe.
- ✓ Załącznik III do Konwencji CITES: Biomasa rolnicza jest uważana za gatunek zagrożony w jednym lub kilku określonych krajach. Są one wymienione w załączniku

III i wymagają pozwolenia na wywóz z danego kraju. Wymieniona tam biomasa, z krajów innych niż wymienione w Załączniku III, wymaga jasnego i pełnego dowodu pochodzenia.

5 Szczególne wymagania dotyczące produkcji biomasy rolniczej

Podmioty gospodarcze wykorzystujące biomasę do wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła muszą podjąć odpowiednie środki w celu zminimalizowania ryzyka wykorzystania biomasy rolniczej, która nie jest produkowana w sposób zrównoważony. Pomimo rosnącego popytu na biomasę rolniczą, system SURE-EU musi zapewnić, że pochodzi ona wyłącznie z obszarów, na których uprawa i pozyskiwanie są zgodne z wymaganiami określonymi w tych dokumentach, ogólnymi zasadami zrównoważonego gospodarowania i przepisami zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 (art. 29 ust. 3 lit. a), b), d) i e), art. 29 ust. 4 lit. a), art. 29 ust. 5 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001).

5.1 Biomasa z obszarów wyznaczonych do celów ochrony przyrody

Obszary służące celom ochrony przyrody zostały wyznaczone, na mocy prawa lub przez właściwy organ, do celów ochrony przyrody, a także grunty, które zostały uznane przez Komisję Wspólnot Europejskich w celu ochrony rzadkich, zagrożonych lub ginących ekosystemów. Rozróżnia się różne obszary w zależności od ich wielkości, funkcji ochronnej i celów ochrony. Na tej podstawie można określić ograniczenia w ich stosowaniu.

Najważniejsze kategorie obszarów chronionych to:

- ✓ Rezerваты przyrody
- ✓ Parki narodowe
- ✓ Rezerваты biosfery
- ✓ Rezerваты krajobrazowe
- ✓ Parki ochrony przyrody
- ✓ Obszary chronione oznaczone jako obszary NATURA 2000

Biomasa może być uprawiana lub pozyskiwana na gruntach służących celom ochrony przyrody, o ile przedstawione zostaną dowody, że produkcja tego surowca nie kolidowała z określonymi celami ochrony przyrody. Uczestnik systemu SURE-EU musi udokumentować, czy gospodarka leśna ma miejsce na obszarze służącym ochronie przyrody oraz czy wymagania

ochrony przyrody zostały spełnione podczas uprawy i zbioru surowca na biomasę. Następujące środki mogą służyć jako dowód zgodności z wymaganiami ochrony przyrody (niewyczerpująca lista przykładów):

- ✓ kontrola zgodności z wymaganiami ochrony przyrody przez jednostkę certyfikującą
- ✓ dostarczenie oficjalnego dokumentu od organu ochrony przyrody odpowiedzialnego za obszar chroniony
- ✓ podobne potwierdzenie przez właściwy organ w ramach kontroli, zgodnie z którym producent biomasy rolniczej musi być w stanie przedstawić organowi osoby odpowiedzialne za kontakt i ich numery telefonów

5.2 Biomasa z gruntów o wysokiej wartości bioróżnorodności^{12,13}

Biomasa rolnicza nie może być produkowana lub pozyskiwana na gruntach o wysokiej wartości bioróżnorodności, a mianowicie gruntach, które posiadały jeden z poniższych statusów w styczniu 2008 r. lub po tej dacie, niezależnie od tego, czy grunty te nadal posiadają ten status.

5.2.1 Lasy pierwotne, lasy o wysokiej różnorodności biologicznej i inne grunty leśne

5.2.1.1 Lasy pierwotne, inne tereny zalesione i lasy starodrzewu

Paliwa z biomasy produkowane z biomasy rolniczej nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z gruntów, które były lasami pierwotnymi, innymi gruntami zalesionymi lub lasami starodrzewu w styczniu 2008 r. lub po tej dacie, niezależnie od tego, czy grunty te nadal mają taki status.

Lasy pierwotne to lasy, w których rosną rodzime gatunki drzew, a procesy ekologiczne nie są znacząco zakłócone. Nie ma również wyraźnie widocznych oznak działalności człowieka. **Lasy starodrzewu** definiuje się jako drzewostan lub obszar leśny składający się z rodzimych gatunków drzew, które rozwinęły się, głównie w wyniku naturalnych procesów, struktur i dynamiki zwykle związanych z późno-seralnymi fazami rozwojowymi w lasach pierwotnych lub niezakłóconych lasach tego samego typu. Ślady dawnej działalności człowieka mogą być widoczne, ale stopniowo zanikają lub są zbyt ograniczone, aby znacząco zakłócić naturalne procesy¹⁴.

Niektóre z głównych cech lasów pierwotnych obejmują naturalną dynamikę lasu, taką jak naturalny skład gatunkowy drzew, występowanie martwego drewna, naturalną strukturę wiekową i naturalne procesy regeneracji. Obszar ten jest również wystarczająco duży, aby

utrzymać naturalne procesy ekologiczne. Lasy starodrzewu posiadają większość z tych cech. Ponadto charakterystyka wiekowa jest istotna w lasach starodrzewu. Poniższe kryteria mają charakter referencyjny: (i) drzewostany osiągają średnio połowę maksymalnej długowieczności gatunku dominującego oraz (ii) niektóre drzewa są już bliskie osiągnięcia maksymalnej długowieczności¹⁵.

Rodzime gatunki drzew to gatunki, które ewoluowały na tym samym obszarze, regionie lub biotopie, na którym rośnie drzewostan i są przystosowane do specyficznych warunków ekologicznych dominujących w czasie zakładania drzewostanu. Są one charakterystyczne dla lasów pierwotnych, ale niekoniecznie dla lasów starodrzewu.

Rodzime gatunki drzew nie obejmują:

- ✓ gatunków drzew wprowadzonych przez ludzi na obszary, na których nigdy by nie wyrosły bez interwencji człowieka
- ✓ gatunków drzew i/lub gatunków uprawnych, które nie rosłyby w tych miejscach lub w tych warunkach klimatycznych bez interwencji człowieka, nawet jeżeli te miejsca i/lub warunki klimatyczne nadal znajdują się w szerszym geograficznym zasięgu wzrostu.

Drewno posuszowe to cała nieożywiona biomasa drzewna niezawarta w ściółce, stojąca, leżąca na ziemi lub w glebie, w tym drewno leżące na powierzchni, gruboziarniste szczątki, martwe korzenie i pniaki o średnicy większej lub równej 15 cm lub innej średnicy stosowanej w danym kraju.

Wyraźnie widoczne oznaki działalności człowieka to:

- ✓ wykorzystanie gospodarcze (np. pozyskiwanie drewna, karczowanie lasów, zmiana użytkowania gruntów)
- ✓ obszar mocno podzielony przez infrastrukturę (np. ulice, linie energetyczne)
- ✓ zakłócenia naturalnej różnorodności biologicznej (np. znacząca obecność nierodzimych gatunków roślin i zwierząt)

Czynności wykonywane przez ludność tubylczą i inne tradycyjne grupy ludności, których źródła utrzymania zależą od wykorzystania produktów leśnych i które mają niewielki wpływ na zalesione grunty (np. zbieranie drewna i produktów nieдрzewnych, wykorzystywanie niewielkiej liczby drzew i karczowanie na małą skalę w ramach tradycyjnych systemów użytkowania) nie są uważane za wyraźnie widoczne oznaki działalności człowieka, o ile ich wpływ na las jest niewielki.

Definicje kraju pochodzenia lasów pierwotnych i lasów starodrzewu powinny mieć pierwszeństwo. W przypadku braku lokalnego odniesienia, należy wziąć pod uwagę podane tutaj definicje.

Te same wymagania mają również zastosowanie do produkcji biomasy leśnej pozyskanej z tych obszarów, jeśli nie zostało to już ustanowione w ustawodawstwie krajowym lub wskazane w ocenie ryzyka kraju, z którego biomasa leśna została pozyskana.

5.2.1.2 Lasy i inne grunty leśne o wysokiej różnorodności biologicznej

Paliwa z biomasy produkowane z biomasy rolniczej nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych na terenach o wysokiej bioróżnorodności lub innych terenach zalesionych w styczniu 2008 r. lub po tej dacie, niezależnie od tego, czy tereny te nadal mają taki status, chyba że przedstawiono dowody na to, że produkcja tych surowców nie kolidowała z ochroną statusu bioróżnorodności.

Lasy i inne grunty zalesione o wysokiej bioróżnorodności definiuje się jako lasy i inne grunty zalesione, które nie uległy degradacji i są bogate gatunkowo i zostały uznane za wysoce bioróżnorodne przez odpowiedni właściwy organ.

W kontekście tego kryterium stosuje się definicje "zdegradowany" i "bogaty gatunkowo" zawarte w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1307/2014.

"Różnorodność biologiczna" lub "bioróżnorodność" jest definiowana przez Konwencję o różnorodności biologicznej jako:

"zmiennosć wśród żywych organizmów ze wszystkich źródeł, (...); obejmuje to różnorodność w obrębie gatunku, między gatunkami i ekosystemami."

Różnorodność biologiczna nie ogranicza się zatem do gatunków flory i fauny (zwierząt, roślin wyższych, mchów, porostów, grzybów i mikroorganizmów) per se. Wiele gatunków dzieli się również na podgatunki i odmiany regionalne, a także na genetycznie różne populacje. Różnorodność biologiczna obejmuje zatem wewnątrzgatunkową różnorodność genetyczną, a także siedliska organizmów i ekosystemów. W uproszczeniu bioróżnorodność opisuje zatem poziomy "różnorodności siedlisk", "różnorodności gatunków" i "różnorodności genetycznej w obrębie gatunków".

Niezdegradowany oznacza niecharakteryzujący się długotrwałą utratą różnorodności biologicznej z powodu, na przykład, nadmiernego użytkowania, mechanicznego uszkodzenia roślinności, erozji gleby lub utraty jakości gleby.

W przypadku obszarów bogatych w gatunki jest to:

- ✓ siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków krytycznie zagrożonych lub podatnych na zagrożenia, sklasyfikowanych na Czerwonej Liście Gatunków Zagrożonych Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody lub na innych listach o podobnym przeznaczeniu dla gatunków lub siedlisk, ustanowionych w ustawodawstwie krajowym lub uznanych przez właściwy organ krajowy w kraju pochodzenia surowca
- ✓ siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków endemicznych lub o ograniczonym zasięgu
- ✓ siedlisko o istotnym znaczeniu dla wewnątrzgatunkowej różnorodności genetycznej
- ✓ siedlisko o istotnym znaczeniu dla globalnie znaczących koncentracji gatunków wędrownych lub gatunków stadnych
- ✓ ekosystem o znaczeniu regionalnym lub krajowym, wysoce zagrożony lub wyjątkowy

Lasy lub grunty leśne w następujących regionach Unii Europejskiej muszą, bez wyjątku, być uznawane za wysoce zróżnicowane lasy lub grunty leśne:

- ✓ siedliska wymienione w załączniku I do dyrektywy 92/43/EWG Rady Europejskiej
- ✓ siedliska o dużym znaczeniu dla gatunków zwierząt i roślin będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty (UE) (załączniki II i IV do dyrektywy 92/43/EWG)
- ✓ siedliska mające znaczenie dla dzikiego ptactwa wymienione w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE

Grunty, które są uważane za wysoce bioróżnorodne, mogą być wykorzystywane do produkcji surowców, jeżeli podmioty gospodarcze mogą przedstawić dowody:

- ✓ że pozyskiwanie surowca jest niezbędne do zachowania statusu wysokiej bioróżnorodności lub
- ✓ że praktyki gospodarowania nie stwarzają ryzyka spowodowania spadku różnorodności biologicznej gruntów.

Można to zrobić poprzez:

- ✓ sprawdzenie zgodności z wymaganiami dla obszarów chronionych przez jednostkę certyfikującą
- ✓ dostarczenie oficjalnego dokumentu od organu ochrony przyrody odpowiedzialnego za obszar chroniony
- ✓ podobne potwierdzenie przez właściwy organ w ramach kontroli, zgodnie z którym producent biomasy rolniczej musi być w stanie przedstawić organowi osoby odpowiedzialne za kontakt i ich numery telefonów
- ✓ Wyciąg z dokumentu wyznaczenia obszaru chronionego

Przy określaniu potencjalnej różnorodności biologicznej lasów i innych gruntów zalesionych należy zawsze stosować podejście ostrożnościowe. Audytor musi ocenić, czy ocena bioróżnorodności jest konieczna. Jeżeli audytor stwierdzi, że konieczna jest ocena stanu lasów i innych gruntów zalesionych, musi ona zostać przeprowadzona przez zewnętrznego i niezależnego eksperta bez jakichkolwiek konfliktów interesów z kontrolowaną działalnością, który to ekspert może być członkiem zespołu audytowego. Ocena i wynik muszą być następnie sprawdzone w ramach audytu.

Wymagania mające zastosowanie do audytorów i ekspertów SURE zostały szczegółowo opisane w dokumencie SURE "Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych".

Informacje o statusie różnorodności biologicznej można nadal uzyskać z kodów użytkowania gruntów określonych we wniosku gospodarstwa o system wsparcia bezpośredniego, specjalnych środków wsparcia związanych z obszarem, środków rolniczych i środowiskowych, udziału w umownym zarządzaniu ochroną przyrody lub programach ochrony przyrody itp. oraz w innych wnioskach złożonych do agencji rządowych lub ocenach od agencji rządowych, np. krajowy lub regionalny organ ochrony przyrody.

Te same wymagania mają również zastosowanie do produkcji biomasy leśnej pozyskanej z tych obszarów, jeśli nie zostało to już ustanowione w ustawodawstwie krajowym lub wskazane w ocenie ryzyka kraju, z którego biomasa leśna została pozyskana.

5.2.2 Obszary wyznaczone do ochrony rzadkich, zagrożonych lub ginących ekosystemów lub gatunków

Obszary wyznaczone do ochrony rzadkich, zagrożonych lub ginących ekosystemów lub gatunków uznanych na mocy umów międzynarodowych lub ujętych w wykazach sporządzonych przez organizacje międzyrządowe lub Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody, z zastrzeżeniem ich uznania zgodnie z art. 30 ust. 4 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001.

Wyjątki są możliwe, jeżeli zostaną przedstawione dowody, że produkcja tego surowca nie kolidowała z celami ochrony przyrody.

5.2.3 Użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności

Paliwa stałe lub gazowe z biomasy rolniczej nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z gruntów o powierzchni większej niż 1 hektar, które były chronione jako użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności w styczniu 2008 r. lub później, niezależnie od tego, czy grunty te nadal mają taki status.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia 1307/2014 (UE) użytki zielone oznaczają ekosystemy lądowe zdominowane przez roślinność zielną lub krzewiastą nieprzerwanie przez co najmniej pięć lat. Obejmują one łąki lub pastwiska, które są uprawiane na siano, ale nie obejmują gruntów uprawianych dla innej produkcji roślinnej i gruntów uprawnych leżących tymczasowo odłogiem.

Nie obejmują one również obszarów stale zalesianych zgodnie z definicją w art. 29 ust. 4 lit. b) zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001, z wyjątkiem systemów agroleśnych, które obejmują systemy użytkowania gruntów, w których drzewa są zarządzane w strukturach rolniczych wraz z systemami produkcji roślinnej lub zwierzęcej. Przewaga roślinności zielnej lub krzewów oznacza, że ich łączne pokrycie gruntu jest większe niż pokrycie powierzchni przez korony drzew.

W przypadku, gdy użytki zielone zostały już przekształcone w grunty orne i nie jest możliwa ocena właściwości samego gruntu na podstawie informacji dostępnych od właściwych organów krajowych lub ze zdjęć satelitarnych, gruntu nie uznaje się za użytek zielony o wysokiej bioróżnorodności przed przekształceniem.

Użytki zielone w następujących obszarach geograficznych Unii Europejskiej są uważane za wysoce bioróżnorodne użytki zielone bez żadnych wyjątków:

- ✓ siedliska wymienione w załączniku I do dyrektywy 92/43/EWG Rady Europejskiej
- ✓ siedliska o dużym znaczeniu dla gatunków zwierząt i roślin będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty (UE) (załączniki II i IV do dyrektywy 92/43/EWG)
- ✓ siedliska mające znaczenie dla dzikiego ptactwa wymienione w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE

W przypadku wszystkich gruntów, które zgodnie z powyższą definicją były użytkami zielonymi w styczniu 2008 r. lub stały się nimi w międzyczasie, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy

- ✓ "naturalnymi użytkami zielonymi o wysokiej bioróżnorodności" a
- ✓ "nienaturalnymi użytkami zielonymi o wysokiej bioróżnorodności"

obejmującymi więcej niż jeden hektar, dla których istotnym czynnikiem jest między innymi interwencja człowieka.

Interwencja człowieka oznacza prowadzony wypas, koszenie, ścinanie, zbieranie lub wypalanie.

Komisja Europejska może przyjąć akty wykonawcze, które doprecyzowują kryteria stosowane do określenia rodzaju użytków zielonych. Wszelkie aktualizacje natychmiast wejdą w życie w systemie SURE-EU.

Te same wymagania mają również zastosowanie do produkcji biomasy leśnej pozyskanej z tych obszarów, jeśli nie zostało to już ustanowione w ustawodawstwie krajowym lub wskazane w ocenie ryzyka kraju, z którego biomasa została pozyskana.

5.2.3.1 Naturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności

W tym kontekście naturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności oznaczają użytki zielone, które:

- ✓ pozostałyby użytkami zielonymi w przypadku braku interwencji człowieka
- ✓ zachowują naturalny skład gatunkowy oraz właściwości i procesy ekologiczne

Jeżeli takie grunty znajdują się w którymkolwiek z zakresów geograficznych wymienionych w art. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2014, uznaje się, że są one lub były naturalnymi użytkami zielonymi o wysokiej bioróżnorodności.

W przypadku gruntów, które znajdują się poza tymi obszarami, należy ustalić, czy użytki zielone zachowują lub zachowałyby naturalny skład gatunkowy oraz właściwości i procesy ekologiczne. Jeżeli tak, uznaje się, że grunty te są lub były naturalnymi użytkami zielonymi o wysokiej bioróżnorodności

Do produkcji stałych lub gazowych paliw z biomasy nie można wykorzystywać surowców pochodzących z terenów, które są lub były naturalnymi użytkami zielonymi o wysokiej bioróżnorodności w styczniu 2008 r. lub po tej dacie.

(zob. również załącznik I-III.)

5.2.3.2 Nienaturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności

Nienaturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności oznaczają użytki zielone, które:

- 1) przestałyby być użytkami zielonymi w przypadku braku interwencji człowieka i
- 2) nie są zdegradowane i
- 3) zostały uznane za wysoce bioróżnorodne przez odpowiedni właściwy organ i
- 4) są bogate gatunkowo.

Bogactwo gatunkowe w tym kontekście oznacza

- ✓ siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków krytycznie zagrożonych, zagrożonych lub podatnych na zagrożenia, sklasyfikowanych w Czerwonej księdze gatunków zagrożonych Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody, lub

- ✓ siedlisko o istotnym znaczeniu sklasyfikowane w innych wykazach o podobnym przeznaczeniu dla gatunków lub siedlisk ustanowionych w ustawodawstwie krajowym lub uznane przez właściwy organ krajowy w kraju pochodzenia surowca, lub
- ✓ siedlisko o istotnym znaczeniu dla gatunków endemicznych lub o ograniczonym zasięgu, lub
- ✓ siedlisko o istotnym znaczeniu dla wewnątrzgatunkowej różnorodności genetycznej, lub
- ✓ siedlisko o istotnym znaczeniu dla globalnie znaczących koncentracji gatunków wędrownych lub gatunków stadnych, lub
- ✓ ekosystem o znaczeniu regionalnym lub krajowym, wysoce zagrożony lub wyjątkowy

Jeżeli grunt znajduje się poza obszarami chronionymi wymienionymi w art. 2 dyrektywy (UE) 1307/2014, jest on użytkiem zielonym o wysokiej różnorodności biologicznej tylko wtedy, gdy spełnione są wszystkie kryteria wymienione w pkt 1-4.

5.2.3.3 Wykorzystanie roślinności z gruntów o wysokiej bioróżnorodności

Grunty uznane za naturalne lub nienaturalne użytki zielone o wysokiej różnorodności biologicznej ze względu na ich położenie geograficzne na obszarach chronionych wymienionych w art. 2 rozporządzenia (UE) 1307/2014 lub z jakiegokolwiek innego powodu wskazanego powyżej mogą być wykorzystywane do produkcji surowców, jeżeli podmioty gospodarcze mogą przedstawić dowody:

- ✓ że pozyskiwanie surowca jest konieczne w celu zachowania wysoce bioróżnorodnego stanu użytków zielonych *oraz*
- ✓ że praktyki gospodarowania nie stwarzają ryzyka spowodowania spadku różnorodności biologicznej użytków zielonych.

Można to zrobić poprzez:

- ✓ sprawdzenie zgodności z wymaganiami dla obszarów chronionych przez jednostkę certyfikującą
- ✓ dostarczenie oficjalnego dokumentu od organu ochrony przyrody odpowiedzialnego za obszar chroniony
- ✓ podobne potwierdzenie przez właściwy organ w ramach kontroli, zgodnie z którym producent biomasy rolniczej musi być w stanie przedstawić organowi osoby odpowiedzialne za kontakt i ich numery telefonów

- ✓ wyciąg z dokumentu wyznaczenia obszaru chronionego

W przypadku braku możliwości dostarczenia takich dowodów, musi istnieć dowód, że odpowiedni właściwy organ lub wyznaczona agencja udzieliła zezwolenia na pozyskiwanie surowca w celu zachowania statusu wysoce bioróżnorodnych użytków zielonych.

Jeżeli pozyskiwanie surowców nie jest konieczny do zachowania statusu użytków zielonych lub użytki zielone zostały przekształcone np. w pola uprawne wykorzystywane do produkcji surowców, należy ustalić, czy użytki zielone są lub były wysoce bioróżnorodne:

- ✓ Jeżeli grunty znajdują się na obszarach wymienionych w art. 2 dyrektywy (UE) 1307/2014, użytki zielone uznaje się za nienaturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności.
- ✓ Jeżeli grunty znajdują się poza tymi obszarami, należy ustalić zgodnie z kryteriami określonymi w art. 1 ust. 3 i 4 dyrektywy (UE) 1307/2014, czy grunty są/były zdegradowane i bogate gatunkowo. Jeżeli grunty nie są zdegradowane i bogate gatunkowo lub były takie przed przekształceniem, uznaje się je za nienaturalne użytki zielone o wysokiej bioróżnorodności. Jeżeli użytki zielone są lub były nienaturalnymi użytkami zielonymi o wysokiej bioróżnorodności, surowiec z tego obszaru nie może być uznany za zgodny z kryteriami zrównoważonego rozwoju.

5.2.3.4 Konsekwencje przekształcenia

Zawsze należy brać pod uwagę prawnie określone zakazy orki i przekształcania (np. przepisy regulujące zachowanie trwałych użytków zielonych istotnych dla warunkowości WPR; typy siedlisk użytków zielonych objętych specjalną ochroną na mocy przepisów o ochronie przyrody; zachowanie trwałych użytków zielonych/zieleni; obszary chronione na mocy przepisów o ochronie przyrody określone w rozporządzeniach dotyczących obszarów chronionych itp.). (zob. również załącznik I-III.)

W przypadku, gdy użytki zielone zostały już przekształcone w grunty orne poza obszarami chronionymi i nie jest możliwa ocena właściwości samego gruntu na podstawie informacji dostępnych od właściwych organów krajowych lub ze zdjęć satelitarnych, audytor musi uznać, że takie grunty nie były wysoce bioróżnorodnymi użytkami zielonymi w momencie przekształcenia.

Z drugiej strony, jeżeli przekształcono użytki zielone, które znajdują się na obszarach chronionych wymienionych w art. 2 rozporządzenia (UE) 1307/2014 lub zostały sklasyfikowane przez właściwy organ jako naturalne lub nienaturalne użytki zielone o wysokiej różnorodności biologicznej, wykorzystanie roślinności do zrównoważonej produkcji bioenergii nie jest dozwolone.

Jeżeli użytki zielone zostały już przekształcone w pola uprawne, nie jest możliwa ocena właściwości samego gruntu. Ponadto dowód zgodności z kryterium "ochrony użytków zielonych o wysokiej bioróżnorodności" wymaga wiedzy technicznej, która wykracza poza umiejętności, jakich można oczekiwać od audytorów weryfikujących dokładność informacji dostarczanych przez podmioty gospodarcze. Dowodem statusu użytków zielonych na dzień referencyjny może być zatem potwierdzenie lub certyfikat wydany przez właściwy organ krajowy, w którym aspekt różnorodności biologicznej został uwzględniony w momencie wydania, lub inna dokumentacja opisana w sekcji 4.4.4 niniejszego dokumentu, lub przez ekspertów zewnętrznych.

Przy określaniu potencjalnej różnorodności biologicznej użytków zielonych należy zawsze stosować podejście ostrożnościowe. Audytor musi ocenić, czy ocena wysoce bioróżnorodnych użytków zielonych jest konieczna.

- ✓ Jeżeli audytor stwierdzi, że ocena statusu użytków zielonych jest konieczna, musi ona zostać przeprowadzona przez zewnętrznego i niezależnego eksperta bez jakichkolwiek konfliktów interesów z kontrolowaną działalnością, który to ekspert może być członkiem zespołu audytowego. Ocena i wynik muszą być następnie sprawdzone w ramach audytu.
- ✓ Jeżeli audytor nie uzna za konieczne przeprowadzenia oceny różnorodności biologicznej użytków zielonych lub jeżeli nie ma innych dowodów w postaci informacji od właściwych organów na temat stanu różnorodności biologicznej danych użytków zielonych, użytki zielone nie są uznawane za użytki zielone o wysokiej różnorodności biologicznej przed przekształceniem.

Wymagania mające zastosowanie do audytorów i ekspertów SURE zostały szczegółowo opisane w dokumencie SURE "Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych".

Informacje o statusie użytków zielonych można nadal uzyskać z kodów użytkowania gruntów określonych we wniosku gospodarstwa o system wsparcia bezpośredniego, specjalnych środków wsparcia związanych z obszarem, środków rolniczych i środowiskowych, udziału w umownym zarządzaniu ochroną przyrody lub programach ochrony przyrody itp. oraz w innych wnioskach złożonych do agencji rządowych lub ocenach od agencji rządowych, np. krajowy lub regionalny organ ochrony przyrody.

5.3 Wrzosowiska

Paliwa z biomasy produkowane z biomasy rolniczej nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z gruntów, które miały status wrzosowisk w styczniu 2008 r. lub po tej dacie, niezależnie od tego, czy grunty te nadal mają taki status.

W przypadku braku definicji w kraju pochodzenia biomasy leśnej, wrzosowiska definiuje się jako "Roślinność z niską i zamkniętą pokrywą, zdominowana przez krzewy, krzewinki, krzewy karłowate (wrzosy, wrzośce, żarnowiec, janowiec, kalina itp.) i rośliny zielne, tworzące kulminacyjne stadium rozwoju"¹⁶. Chociaż wrzosowiska są heterogenicznym ekosystemem, w Europie mają pewne wspólne cechy, które pozwalają na ich identyfikację¹⁷ (niewyczerpująco):

- ✓ Pod względem gatunkowym przeważają *Calluna vulgaris*, *Erica spp.*, *Vaccinium spp.*, *Ulex spp.*
- ✓ Gleby są kwaśne, piaszczyste lub piaszczysto-gliniaste, ubogie w składniki odżywcze i swobodnie drenujące.
- ✓ Wrzosowiska występują od nizin po obszary górskie.

Należy przedstawić dowody na to, że grunty, z których pozyskano biomasę, nie miały statusu wrzosowiska przed styczniem 2008 roku. Można to zrobić w następujący sposób:

- ✓ dostarczenie dowodu, że obszar, na którym zebrano biomasę, był gruntem ornym przed styczniem 2008 r.,
- ✓ dostarczenie oficjalnego dokumentu od organu odpowiedzialnego za nadawanie statusu wrzosowiskom, na przykład Federalnej Agencji Ochrony Przyrody (*Bundesamt für Naturschutz*) w Niemczech

Przegląd obszarów pokrytych wrzosowiskami w Unii Europejskiej można znaleźć w przeglądarce Natura 2000. Chociaż informacje podane przez to źródło są częściowe¹⁸, na tej stronie można sprawdzić lokalizację geograficzną wrzosowisk za pomocą kodów 4030 i 4020. Ponadto, Przeglądarka informuje również od kiedy lokalizacja jest chroniona, co może być przydatne do porównania z datą graniczną.

Audytor musi ocenić, czy ocena statusu wrzosowiska jest konieczna. Jeżeli audytor uzna, że ocena statusu wrzosowiska jest konieczna, musi ona zostać przeprowadzona przez zewnętrznego i niezależnego eksperta bez jakichkolwiek konfliktów interesów z kontrolowaną działalnością, który to ekspert może być członkiem zespołu audytowego. Ocena i wynik muszą być następnie sprawdzone w ramach audytu.

Wymagania mające zastosowanie do audytorów i ekspertów SURE zostały szczegółowo opisane w dokumencie SURE "Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych". Te same wymagania mają również zastosowanie do produkcji biomasy leśnej pozyskanej z tych obszarów, jeśli nie zostało to już ustanowione w ustawodawstwie krajowym lub wskazane w ocenie ryzyka kraju, z którego biomasa leśna została pozyskana.

5.4 Obszary z dużą ilością naziemnych lub podziemnych zasobów węgla¹⁹

Paliwa stałe i gazowe wytwarzane z biomasy rolniczej nie mogą być wytwarzane z surowców pozyskanych z gruntów o wysokiej zawartości węgla, tj. gruntów, które w styczniu 2008 r. miały jeden z poniższych statusów i już go nie mają:

5.4.1 Tereny podmokłe²⁰

Tereny podmokłe to tereny pokryte lub nasycone wodą na stałe lub przez znaczną część roku. Przepisy te nie mają zastosowania, jeżeli w momencie uzyskania surowca grunty miały taki sam status jak w styczniu 2008 r. Tereny podmokłe obejmują w szczególności bagna, mokradła lub torfowiska, a także inne zbiorniki wodne, naturalne lub sztuczne, stałe lub czasowe, z wodą stojącą lub płynącą, słodką, słonawą lub słoną, w tym obszary wód morskich, których głębokość podczas odpływu nie przekracza sześciu metrów.

"Pokryty wodą" oznacza, że woda jest widoczna na powierzchni jako woda powierzchniowa.

Gleba jest "nasycona wodą", jeżeli jest całkowicie zalana wodą, w wyniku czego wilgoć jest obecna na powierzchni, ale nie tworzą się płytkie kałuże.

Stan ten jest widoczny przez cały rok na obszarach, które są stałe pokryte lub nasycone wodą.

Stan ten nie jest widoczny przez cały rok na obszarach, które są pokryte lub nasycone wodą przez znaczną część roku. "Znaczna część roku" oznacza, że pokrycie lub nasycenie wodą trwa przez tak znaczną część roku, że dominujące organizmy przystosowały się do wilgoci lub ograniczonych warunków. Dotyczy to w szczególności obszarów płytkowodnych, przybrzeżnych, bagien, torfowisk i wrzosowisk.

Zachowanie statusu terenu podmokłego oznacza również, że stan ten nie może być aktywnie lub niekorzystnie zmieniany. Podczas corocznego audytu audytor musi zbadać każdą zmianę statusu terenów podmokłych, która nastąpiła w ciągu roku.

Te same wymagania mają również zastosowanie do produkcji biomasy leśnej pozyskanej z tych obszarów, jeśli nie zostało to już ustanowione w ustawodawstwie krajowym lub wskazane w ocenie ryzyka kraju, z którego biomasa leśna została pozyskana.

5.4.2 Obszary zalesione

Obszary zalesione to:

- ✓ obszary stale zalesione, czyli obszary obejmujące więcej niż jeden ha z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 %, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi in situ (art. 29 ust. 4 lit. b) zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001). Nie obejmują one gruntów, które są w przeważającej części użytkowane rolniczo lub jako grunty miejskie (Komunikat Komisji Europejskiej 2010/C 160/02).²¹ "Grunty użytkowane rolniczo" w tym kontekście odnoszą się do drzewostanów w systemach produkcji rolnej, takich jak plantacje drzew owocowych, plantacje palm olejowych i systemy rolno-leśne, w których uprawy są prowadzone pod osłoną drzew.
- ✓ grunty o powierzchni większej niż 1,0 hektar z drzewami wyższymi niż 5 metrów i pokryciem powierzchni przez korony drzew wynoszącym od 10% do 30% (znane jako "obszary słabo zalesione") lub drzewa, które mogą osiągnąć te progi in situ, chyba że przedstawiono dowody, że zasoby węgla na obszarze przed przekształceniem i po nim są takie, że przy zastosowaniu metody określonej w części C załącznika VI do zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 warunki określone w ust. 10 niniejszego artykułu zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 zostałyby spełnione (art. 29 ust. 4 lit. c)).

Pokrycie powierzchni przez korony drzew to stopień, w jakim powierzchnia lasu jest pokryta warstwą gałęzi i liści na szczycie drzew leśnych. Pokrycie powierzchni przez drzewo odpowiada szerokości jego korony. Szerokość korony można oszacować lub zmierzyć. Przy określaniu procentowego pokrycia powierzchni przez korony drzew stosuje się rzut pionowy wszystkich szerokości koron.

Status obszarów zalesionych obejmuje wszystkie etapy rozwoju i przedziały wieku. Możliwy jest tymczasowy spadek pokrywy powierzchni przez korony drzew poniżej 10% lub 30% w przypadku wylesienia lub w wyniku katastrofy naturalnej (np. lawiny, inwazji chrząszczy itp.). Nie zmienia to jednak statusu gruntu jako obszaru zalesionego, o ile ponowne zalesienie lub naturalne odmłodzenie zostanie zapewnione w rozsądnym czasie.

Pokrycie powierzchni przez korony drzew wyrażone w procentach oznacza średnie pokrycie powierzchni przez korony drzew na danym obszarze leśnym; odpowiada to obszarowi o jednorodnym pokryciu powierzchni przez korony drzew. Jeżeli obszar ma mierzalnie różne pokrycia powierzchni przez korony drzew, należy go podzielić na podobszary, z których każdy ma jednorodne pokrycie powierzchni przez korony drzew, aby określić średnie pokrycie powierzchni przez korony drzew. Średnie pokrycie powierzchni przez korony drzew jest następnie wyprowadzane z pokrycia powierzchni przez korony drzew na podobszarach.

Całkowita wielkość obszaru zalesionego musi być brana pod uwagę niezależnie od tego, jak duża część obszaru zalesionego znajduje się na obszarach rolniczych lub gruntach uprawnych. W związku z tym całkowita wielkość ma zastosowanie jako standard dla limitów wymienionych tutaj dla stopnia pokrycia 10% (lit. b. – słabo zalesione) lub 30% (lit. a. – stale zalesione). Jeżeli całkowita wielkość obszaru zalesionego jest większa niż jeden hektar i jeżeli cały obszar ma drzewa wyższe niż pięć metrów, obszar ten i każda jego część znajdująca się na obszarze operacyjnym lub uprawnym jest klasyfikowana jako obszar zalesiony. Nawet jeżeli tylko 0,5 ha obszaru zalesionego leży na obszarze rolniczym, te 0,5 ha należy sklasyfikować jako obszar zalesiony, podobnie jak cały obszar.

Obszary stale zalesione nie mogą być przekształcane, nawet jeżeli zezwalają na to przepisy krajowe.

Plantacje o krótkiej rotacji nie podlegają przepisom określonym w art. 29 ust. 4 lit. b) i c) zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001, ponieważ są klasyfikowane jako uprawy trwałe, a zatem stanowią część gruntów rolnych. Plantacje o krótkiej rotacji nie są uważane za obszary stale zalesione lub grunty zalesione zgodnie z definicją w art. 29 (4), chyba że prawo kraju pochodzenia stanowi inaczej.

Przepisy określone w ustępie zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 (art. 29 ust. 4 lit. a)-c)) nie mają zastosowania, jeżeli w momencie pozyskania surowca grunt miał taki sam status jak w styczniu 2008 r.

5.5 Biomasa z obszarów, które były torfowiskami w styczniu 2008 r.²²

Paliwa stałe i gazowe z biomasy rolniczej nie mogą być wytwarzane z surowców pozyskanych z gruntów, które w styczniu 2008 r. były torfowiskami.

Wyjątek jest możliwy, jeżeli przedstawione zostaną dowody na to, że

- ✓ grunt był całkowicie osuszony w styczniu 2008 r., lub
- ✓ grunt nie był osuszany od stycznia 2008 r.

Oznacza to, że w przypadku torfowisk, które były częściowo osuszone w styczniu 2008 r., późniejsza głębsza melioracja, mająca wpływ na glebę, która nie była jeszcze całkowicie osuszona, stanowiłaby naruszenie kryterium²³.

Sam torf nie jest uważany za biomasę.

Meliorację definiuje się jako obniżenie średniego rocznego poziomu wody z powodu zwiększonej utraty wody lub zmniejszonego zaopatrzenia w wodę w wyniku działalności człowieka lub instalacji zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz danego obszaru.

Torowiska, które były już wykorzystywane jako grunty uprawne przed datą graniczną, mogą być wykorzystywane do uprawy biomasy, o ile zostaną przedstawione dowody, że uprawa i pozyskiwanie tego surowca nie wymagały osuszania gruntów, które wcześniej nie były osuszane.

Te same wymagania mają również zastosowanie do produkcji biomasy leśnej pozyskanej z tych obszarów, jeśli nie zostało to już ustanowione w ustawodawstwie krajowym lub wskazane w ocenie ryzyka kraju, z którego biomasa leśna została pozyskana.

5.6 Środowiskowo odpowiedzialna produkcja biomasy

Producenci muszą utrzymywać swoje grunty w stanie dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska i zapewnić, że nie dojdzie do znacznego zmniejszenia lub przekształcenia trwałych użytków zielonych. Obejmuje to zapobieganie pogarszaniu się stanu siedlisk przyrodniczych, np. poprzez budowę budynków lub innych obiektów z nadmierną zmianą użytkowania gruntów oraz zapobieganie wkraczaniu niepożądaney roślinności na grunty rolne. W systemie SURE-EU należy zatem zapewnić, aby że biomasa rolnicza – w tym dostarczane resztki poźniwne i innych pozostałości rolniczych – była produkowana w sposób odpowiedzialny środowiskowo.

Odpowiedzialna środowiskowo produkcja biomasy oznacza:

- ✓ gospodarkę rolną spełniającą wymagania WPR (dobre praktyki rolnicze)
- ✓ utrzymanie gleby w stanie "dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska"

Zgodnie z wymaganiami wytycznych WPR, SURE opiera się na rozporządzeniu (UE) nr 2021/2116 (wcześniej 1307/2013), które reguluje płatności bezpośrednie dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej (znanej również jako "warunkowość WPR", wcześniej "kryteria współzależności"). Specyfikacje dotyczące odpowiedzialnej środowiskowo produkcji biomasy można znaleźć w rozporządzeniu (UE) nr 2021/2115, załącznik III (wcześniej rozporządzenie (UE) nr 1306/2013, załącznik II).

Ponadto system SURE-EU musi przestrzegać zasad dobrej praktyki rolniczej i norm dotyczących utrzymania gruntów w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska. Zasady dobrej praktyki rolniczej mają na celu zapewnienie zrównoważonej żyzności i wydajności gleby jako zasobu naturalnego.

Zasady dobrej praktyki rolniczej obejmują w szczególności następujące warunki:

- ✓ struktura gleby jest zachowana lub poprawiona
- ✓ zapobiega się zagęszczaniu gleby w możliwym zakresie, w szczególności biorąc pod uwagę rodzaj gleby, wilgotność gleby i nacisk na glebę powodowany przez sprzęt wykorzystywany do celów rolniczych
- ✓ zapobiega się erozji gleby w możliwym zakresie poprzez użytkowanie dostosowane do miejsca, w szczególności poprzez uwzględnienie nachylenia, warunków wodnych i wiatrowych oraz pokrywy glebowej
- ✓ utrzymywane są naturalne elementy strukturalne pól, w szczególności żywopłoty, drzewa rosnące na środku pól, obrzeża pól i tarasy polowe, które są niezbędne do ochrony gleby
- ✓ aktywność biologiczna gleby jest utrzymywana lub wspierana przez odpowiedni płodozmian, oraz
- ✓ zawartość próchnicy w glebie typowej dla danego miejsca jest zachowana, w szczególności poprzez wystarczającą podaż materii organicznej lub zmniejszenie intensywności uprawy, oraz
- ✓ uprawa gleby musi być zawsze dostosowana do miejsca, z uwzględnieniem warunków pogodowych.

Zgodnie z art. 29 ust. 2 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001, wymagania systemu SURE-EU dotyczące odpowiedzialnej środowiskowo produkcji biomasy mają również zastosowanie do odpadów i pozostałości pochodzących nie z leśnictwa, ale z gruntów rolnych. Jeżeli pozyskiwane są odpady lub pozostałości rolnicze, producent biomasy musi zapewnić, że nie ma to negatywnego wpływu na jakość gleby i zasoby węgla w glebie.

5.6.1 Jakość gleby i ochrona zasobów węgla

Jeżeli resztki poźniwne są pozyskiwane w celu wykorzystania jako paliwa z biomasy, producent resztek poźniwnych musi wdrożyć środki odpowiednie do utrzymania jakości gleby i zawartości węgla w glebie, przy czym należy spełnić co najmniej wymagania dotyczące zachowania struktury gleby, ochrony gleb przed erozją i zachowania zawartości materii organicznej w glebie (węgla w glebie) typowej dla danego miejsca, zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2022/996, załącznik VI (powielony jako załącznik IV w niniejszym dokumencie).

Należy sprawdzić, czy zbiór odpadów i pozostałości rolniczych nie ma negatywnego wpływu na jakość gleby i zawartość węgla w glebie. Celem tej weryfikacji jest zapewnienie, że na gruntach stosowane są odpowiednie praktyki gospodarki rolnej lub monitorowania gleby w

celu promowania sekwestracji dwutlenku węgla w glebie i jakości gleby na poziomie krajowym lub na poziomie podmiotu gospodarczego.

Na poziomie krajowym podejście to może opierać się na planach i działaniach wymaganych przez prawo krajowe. W ramach audytu podmiot gospodarczy musi przedstawić dowód, że opracowane plany lub działania prowadzone w celu weryfikacji wymagań dotyczących utrzymania jakości gleby i ochrony zasobów węgla podlegają już przepisom krajowym i odpowiednim systemom monitorowania.

Jeżeli nie można wykazać zgodności z kryteriami dotyczącymi jakości gleby i ochrony zasobów węgla na poziomie krajowym, podmiot gospodarczy musi wdrożyć plan zarządzania obejmujący środki o równoważnym skutku.

Środki te mogą obejmować (niewyczerpująca lista przykładów):

- ✓ Co najmniej 3-plonowy płodozmian, w tym rośliny strączkowe lub nawóz zielony w systemie upraw, w celu promowania żyzności gleby, węgla w glebie, bioróżnorodności gleby, kontroli patogenów i ograniczenia erozji gleby
- ✓ Wysiew roślin okrywowych/międzyplonowych/pośrednich przy użyciu odpowiedniej lokalnie mieszkanki gatunków z co najmniej jedną rośliną strączkową
- ✓ Zapobieganie zagęszczaniu gleby, a tym samym erozji gleby, poprzez unikanie prac uprawowych na mokrych glebach
- ✓ Zakaz wypalania ściernisk uprawnych (z wyjątkiem powodów związanych ze zdrowiem roślin)
- ✓ Wapnowanie kwaśnych gleb w celu poprawy struktury gleby, bioróżnorodności gleby i zawartości węgla w glebie
- ✓ Dodanie poprawek organicznych, np. biowęgla, kompostu, obornika i resztek poźniwnych
- ✓ Agroleśnictwo

Skuteczność środków podjętych w celu ochrony jakości gleby i zasobów węgla w glebie musi zostać zweryfikowana i udokumentowana za pomocą "planu gospodarowania", który jest zwykle wdrażany jako dokumentacja zarządzania polem, w której dokumentowane są wszystkie działania związane z produkcją upraw. Taki plan zarządzania weryfikuje i dokumentuje stosowanie środków podjętych w celu ochrony jakości gleby i zasobów węgla w glebie.

Działania monitorujące obejmują odpowiednie instrumenty, takie jak (niewyczerpująca lista przykładów)

- ✓ Ocena ryzyka (identyfikacja obszarów o wysokim ryzyku degradacji gleby pomaga zapobiegać temu ryzyku i koncentrować się na obszarach o największym narażeniu),
- ✓ Analiza materii organicznej gleby,
- ✓ Analiza zawartości węgla organicznego w glebie,
- ✓ Ocena ryzyka erozji gleby,
- ✓ Plany zarządzania składnikami odżywczymi,
- ✓ Regularne analizy pH gleby

Informacje, które mają być wykorzystane do tych działań monitorujących, mogą pochodzić od poszczególnych podmiotów gospodarczych i/lub z wyższego poziomu, w tym z wiarygodnych publikacji naukowych i od władz krajowych/regionalnych.

System dobrowolny może przedstawić przegląd państw członkowskich i krajów trzecich, w których system jest stosowany, w jaki sposób ustawodawstwo krajowe reguluje stosowanie podstawowych praktyk zarządzania glebą w celu uwzględnienia potencjalnego wpływu pozyskiwania takich pozostałości na jakość gleby i zasoby węgla w glebie, wraz z mechanizmami monitorowania i egzekwowania wdrażania tych praktyk. Jeżeli taki przegląd rodzaju wdrożenia nie jest dostępny dla danego kraju, do jednostki certyfikującej należy weryfikacja istnienia i skuteczności planu gospodarowania podczas audytu, pod warunkiem, że ma ona możliwości techniczne do realizacji tego zadania. SURE musi jednak sprawować ogólny nadzór nad certyfikacją na poziomie krajowym w ramach wewnętrznego procesu monitorowania SURE.

W przypadku zastosowania podejścia opartego na audycie grupowym, obowiązkiem punktu zbiórki/pierwszego punktu gromadzenia jest upewnienie się, że wszystkie gospodarstwa dostarczające odpady i pozostałości rolnicze spełniają określone wymagania. Odpowiednie informacje na temat tego, w jaki sposób zapewniana jest zgodność (na poziomie krajowym lub na poziomie podmiotu gospodarczego), należy dostarczyć do pierwszego punktu gromadzenia/punktu zbiórki, np. w oparciu o oświadczenie własne.

5.6.2 Struktura gleby pozostaje nienaruszona

Struktura gleby lub tekstura gleby oznacza fizyczny rozkład stałych składników gleby. Odpowiedniość gleby jako miejsca dla roślin (funkcja produkcyjna gleby) o wysokiej aktywności biologicznej (funkcja siedliskowa gleby) oraz jako filtra dla wód podziemnych (funkcja regulacyjna gleby) zależy od tego fizycznego rozkładu z zamkniętymi porami dla powietrza i wody w glebie. Konieczna jest dokładna ocena struktury gleby w zależności od miejsca i terenu.

W systemie SURE-EU grunty rolne muszą być użytkowane w sposób, który zachowuje lub poprawia strukturę gleby, tak aby

- ✓ stan fizyczny gleby był ogólnie odpowiedni dla zamierzonej uprawy dzięki wystarczająco grubej i średnio porowatej, stabilnej strukturze gleby bez szkodliwego zagęszczania i erozji gleby
- ✓ zawartość wody, powietrza i ciepła, a także filtrowanie i buforowanie gleby były zapewnione, a składniki odżywcze były dostępne dzięki dobremu wzrostowi korzeni
- ✓ potencjał biologicznego wzrostu i degradacji był zwiększony, a zdolność samoregulacji biologicznie aktywnych gleb, które są wystarczająco zaopatrzone w materię organiczną, była wspierana przez mikroorganizmy i zwierzęta glebowe
- ✓ uwzględniane były możliwe interakcje z chorobami i szkodnikami.

Można to osiągnąć na przykład poprzez:

- ✓ tworzenie porowatej, mniej zamulonej powierzchni gleby poprzez przygotowanie gruboziarnistego podłoża siewnego po uprawie gleby lub poprzez mulczowanie lub siew bezpośredni, metodę uprawy pasowej "strip-till", gdy jest to możliwe lub konieczne, w zależności od lokalizacji i płodozmianu
- ✓ tworzenie/utrzymywanie stabilnej, sprężystej struktury gleby w wierzchniej warstwie gleby użytków rolnych poprzez delikatną uprawę w celu wyeliminowania zagęszczenia gleby lub promowanie struktury miększu, wystarczającą podaż próchnicy, dostosowanie spulchniania gleby do płodozmianu, uprawy konserwujące (tam, gdzie to możliwe) lub stabilizację biologiczną (intensywny wzrost korzeni, np. poprzez międzyplony i rośliny głęboko korzeniące się)

5.6.3 W miarę możliwości zapobiega się zagęszczaniu gleby

Zagęszczenie gleby definiuje się jako wzrost gęstości gleby (g/cm^3) lub odpowiadający mu spadek zawartości porów (% obj.). Zagęszczanie gleby ma konsekwencje dla funkcji gleby. Może to być spowodowane czynnikami antropogenicznymi (siły normalne i ścinające, ugniatanie), osiadaniem spowodowanym własnym ciężarem lub osadzaniem się substancji stałych.

W produkcji roślinnej wykorzystuje się potężne maszyny, urządzenia i pojazdy transportowe w celu uzyskania wysokiej wydajności. Parametry wydajnościowe (moc silnika, szerokość robocza, pojemność zbiorników itp.) ciągników rolniczych, w szczególności maszyn żniwnych, oraz technologii transportu i zastosowania wzrosły w ciągu ostatnich dziesięcioleci. Obciążenie mechaniczne gleb rolniczych niesie ze sobą ryzyko, że podczas jazdy z ekstremalnymi

obciążeniami kół w zbyt wilgotnych warunkach może dojść do szkodliwego zagęszczenia podłoża.

W systemie SURE-EU przejazd maszyn po polach uprawnych musi się odbywać w sposób jak najbardziej zapobiegający szkodliwemu zagęszczeniu, tak aby

- ✓ nie miało to wpływu na wzrost korzeni, rozwój upraw oraz dostępność wody i składników odżywczych
- ✓ degradacja materii organicznej gleby oraz buforowanie i filtrowanie nie były utrudnione
- ✓ nie miało to negatywnego wpływu na warunki życia mikroflory i fauny glebowej
- ✓ zdolność infiltracji nie była hamowana

Można to osiągnąć na przykład poprzez:

- ✓ możliwości techniczne, w tym zmniejszenie nacisku na powierzchnię styku (np. koła kratowe, podwójne opony, opony szerokie i terenowe, napędy pasowe, zmniejszenie wewnętrznego ciśnienia w oponach, dostosowanie obciążenia kół do warunków gruntowych), zmniejszenie obciążenia kół (np. osie mnogie, podwozie łagodne dla gleby), stosowanie maszyn i urządzeń o niskim obciążeniu kół, przenoszenie mocy łagodne dla gleby, zapobieganie poślizgowi gleby (np. napęd na wszystkie koła, sprzęt napędzany przez WOM zamiast holowanego na ciężkich glebach, sprzęt półzawieszany zamiast zawieszanego) itp.
- ✓ możliwości dostosowania metod pracy, w tym łączenie operacji, jazdę poza bruzdą podczas orki, unikanie jazdy po niestabilnej glebie, stosowanie "układu kierowniczego kraba" w maszynach wieloosiowych (np. kombajnach do buraków lub ziemniaków), zapewnienie przechowywania na polu i przechowywania pośredniego, stosowanie pełnych szerokości roboczych w celu zminimalizowania ilości śladowych itp.
- ✓ ułatwienie przejeżdżania po glebie, np. poprzez spulchnianie gleby właściwe dla danego typu gleby tylko w optymalnych warunkach, ograniczenie orki i spulchniania do absolutnie niezbędnego zakresu w zależności od płodozmianu i rodzaju uprawy, ograniczenie głębokiego spulchniania do poziomu określonego na podstawie wcześniejszej oceny (np. sonda glebowa, diagnoza szpadlem), uprawy konserwujące lub siew bezpośredni (w miarę możliwości), biologiczną stabilizację mechanicznie spulchnionej struktury gleby (uprawa międzyplonów, odłogowanie itp.) itp.

5.6.4 Gleby są chronione przed erozją

Erozja gleby jest definiowana jako utrata gleby, na którą w mniejszym lub większym stopniu wpływają erozyjne opady lub wiatr oraz użytkowanie gruntów przez ludzi. Prowadzi to do odrywania, transportu i gromadzenia się cząstek gleby oraz związanych z nimi składników odżywczych i zanieczyszczeń. Oprócz negatywnych skutków przemieszczenia gleby w odniesieniu do funkcji gleby i żyzności gleby na dotkniętym obszarze, zrzuty i wprowadzanie substancji mogą mieć konsekwencje dla sąsiednich i odległych zbiorników wodnych i biotopów.

W systemie SURE-EU producenci muszą chronić glebę przed erozją za pomocą odpowiednich środków. Wymaga to

- ✓ podstawowej oceny gruntów rolnych pod kątem potencjalnego ryzyka erozji, którą można uzyskać na podstawie długości stoku, nachylenia stoku, rodzaju gleby, pokrywy glebowej (metoda uprawy, płodozmian), a w szczególności na podstawie wartości empirycznych (potencjalna erozja gleby, którą należy określić np. za pomocą równania erozji gleby, nie może być jednak utożsamiana z rzeczywistą erozją gleby), a także
- ✓ wynikających z tego środków ostrożności, które muszą opierać się na ocenie potencjalnego ryzyka.

Wyzwaniem jest utrzymanie naturalnej struktury gleby przy jednoczesnym zmniejszeniu ryzyka erozji spowodowanej przez wiatr i wodę oraz zminimalizowanie czasu, w którym gleba jest odkryta (np. czas między zbiorami a następnym siewem). Obszary o wyższym potencjale lub ryzyku erozji powinny zostać zidentyfikowane i podlegać specjalnemu monitorowaniu. Szczególną uwagę należy zwrócić na bardzo piaszczyste gleby i grunty na zboczach.

W związku z tym określono minimalne wymagania w celu zmniejszenia ryzyka erozji, w zależności od stopnia zagrożenia erozją wodną lub wietrzną na gruntach rolnych. Jako wytyczne dotyczące oceny ryzyka i minimalnych wymagań z niej wynikających, system SURE-EU odnosi się do zaleceń "przepisów GAEC 5" oraz przepisów warunkowości WPR dotyczących warunków ograniczania erozji gleby podczas uprawy.

Zgodnie z przepisami GAEC 5 i warunkowości CAP, zastosowanie mają następujące zasady:

- ✓ Grunty uprawne przypisane do kategorii erozji wodnej CC_{Woda1} i nieobjęte specjalnym środkiem kontroli erozji nie mogą być zaorywane od 1 grudnia do końca 15 lutego. Orka po zebraniu poprzedniej uprawy jest dozwolona tylko wtedy, gdy zasiano ją przed 1 grudnia. Tam, gdzie uprawa odbywa się prostopadle do zbocza, te dwa ograniczenia dotyczące orki nie mają zastosowania.

- ✓ Jeżeli grunty uprawne są przypisane do kategorii erozji wodnej CC_{Woda2} i nie są objęte specjalnym środkiem kontroli erozji, nie można ich zaorywać między 1 grudnia a 15 lutego. Orka w okresie od 16 lutego do końca 30 listopada jest dozwolona tylko bezpośrednio po siewie. Najpóźniejszy termin siewu to 30 listopada. Orka jest zabroniona przed siewem upraw rzędowych o rozstawie rzędów 45 cm lub większym.
- ✓ Jeżeli grunty uprawne są przypisane do kategorii erozji wietrznej CC_{Wiatr} i nie są objęte specjalnym środkiem kontroli erozji, można je zaorywać tylko wtedy, gdy zostały zasiane przed 15 marca. W odstępstwie od tej zasady, orka jest dozwolona tylko od 1 marca, z wyjątkiem upraw rzędowych o rozstawie rzędów 45 cm lub większym, gdy siew odbywa się bezpośrednio po niej. Zakaz zaorywania upraw rzędowych nie ma zastosowania w przypadku, gdy przed dniem 1 grudnia pasy zieleni o szerokości co najmniej 2,5 metra i w odległości nie większej niż 100 metrów są wysiewane prostopadle do głównego kierunku wiatru lub w przypadku upraw na nasypach, gdy nasypy są ustawione prostopadle do głównego kierunku wiatru lub gdy sadzonki są sadzone bezpośrednio po zaoraniu.

Podstawowymi środkami zapobiegającymi erozji gleby mogą być na przykład:

- ✓ Metody uprawy gleby zmniejszające erozję, takie jak uprawa konserwująca z siewem w mulcz w celu kontroli erozji na dużą skalę (jeżeli to możliwe, w całym płodozmianie, ale przynajmniej na poszczególnych obszarach szczególnie dotkniętych erozją (kukurydza, buraki cukrowe), siew w mulcz, jeżeli to możliwe, bez przygotowania łoża siewnego w celu pozostawienia chroniącej glebę warstwy mulczu i utrzymania stabilnych agregatów glebowych itp.)
- ✓ Środki mające na celu zapobieganie erozji w uprawie roślin, takie jak minimalizowanie okresów bez pokrywy glebowej, w tym płodozmian, międzyplony, podsiew i ściółka ze słomy, uprawa gleby prostopadle do zbocza, unikanie ścieżek biegnących w dół, unikanie lub eliminowanie zagęszczania gleby hamującego infiltrację, tworzenie i utrzymywanie stabilnych agregatów glebowych, które zmniejszają zamulenie poprzez promowanie aktywności biologicznej oraz wapnowanie lub podobne środki itp.
- ✓ Projekt upraw i pól ograniczający erozję, taki jak podział pola na pasy kontroli erozji (np. drzewa, obrzeża pola), ścieżki z rowami lub układanie wiatrochronów prostopadle do nachylenia lub głównego kierunku wiatru, układanie równoległych pasów prostopadle do nachylenia i głównego kierunku wiatru ze zmianą rodzajów upraw lub wysiewanie pasów trawy w celu spowolnienia spływu itp.

5.6.5 Naturalne elementy strukturalne pola są zachowane

W systemie SURE-UE producenci muszą, w miarę możliwości, zapewnić zachowanie lub odtworzenie typowych cech krajobrazu (np. żywopłotów, stawów, naturalnych cieków wodnych, rowów, drzew w linii, w grupach lub pojedynczo itp.).

Ochrona naturalnych elementów strukturalnych na polach lub na obszarach rolniczych jest zarówno elementem prawidłowego rolnictwa, jak i ważnym celem ochrony przyrody. Znaczenie naturalnych elementów strukturalnych wynika z ich różnorodnych funkcji ekologicznych i kulturowych (ochrona gleby i wody, funkcja siedliska dla flory i fauny, różnorodność i charakter krajobrazu).

Funkcja ochrony gleby przez elementy strukturalne na obszarach rolniczych obejmuje przede wszystkim ograniczenie erozji gleby przez wiatr i wodę na polach uprawnych. W rezultacie elementy strukturalne wymagane do ochrony gleby powinny zostać zachowane i, w razie potrzeby, uzupełnione. System SURE-EU odnosi się tutaj do "przepisów GAEC 7" dotyczących ochrony cech krajobrazu, które obejmują w szczególności:

- ✓ elementy strukturalne zmniejszające erozję wietrzną na gruntach rolnych, takie jak przepuszczalne żywopłoty/nasadzenia wiatrochronne, wystarczająco gęste rzędy drzew, ewentualnie również inne nasadzenia leśne lub elementy krajobrazu, które zwiększają szorstkość terenu, oraz
- ✓ elementy strukturalne ograniczające erozję wodną na gruntach rolnych, takie jak tarasy uprawne, drogi z obrzeżami, zagajniki, bezwzględne użytki zielone i inne małe struktury, rowy w poprzek nachylenia, pasy trawy/marginesy z wystarczająco głębokimi bruzdami brzeżnymi i wystarczającą szerokością w poprzek nachylenia, żywopłoty z podszyciem i wystarczająco głębokimi bruzdami na krawędziach, a także wystarczającą szerokością prostopadłą do kierunku nachylenia, w każdym przypadku w obrębie i/lub powyżej pola, trwałe użytki zielone na zboczach, w zagłębieniach, na dawnych ścieżkach dolinowych i głębokich wąwozach w celu spowolnienia spływu i erozji.

Podczas tworzenia nowych elementów strukturalnych dla ochrony gleby należy w miarę możliwości wykorzystywać dawne ścieżki, granice pól itp. Poprzez ich integrację z ogólną koncepcją użytkowania gruntów rolnych, służą one nie tylko ochronie gleby, ale także spełniają inne funkcje ekologiczne, zwłaszcza w odniesieniu do różnorodności biologicznej (funkcja biotopu i sieci biotopów), a także różnorodności i indywidualności krajobrazu.

5.6.6 Zawartość materii organicznej w glebie jest typowa dla danego miejsca

Próchnica (również: materia organiczna gleby (także C_{org})) jest warunkiem wstępnym tworzenia się gleby i jej żyzności oraz stanowi jeden z największych rezerwuarów węgla. Wpływa ona na prawie wszystkie fizyczne, chemiczne i biologiczne właściwości gleby, a także na cykle C i N. Jest to zatem decydujący czynnik środowiskowy i wymaga szczególnej uwagi. Rodzi to pytanie o optymalną zawartość próchnicy. Próchnica i zawarte w niej składniki odżywcze muszą być postrzegane jako nierozdzielna całość, ponieważ wzajemnie na siebie wpływają.

W przeciwieństwie do mineralnych składników odżywczych roślin w glebie, nie ma międzynarodowych wartości referencyjnych dla optymalnej lub pożądanej zawartości próchnicy w glebie. Materia organiczna gleby składa się z frakcji rozkładalnej (aktywnej) i w dużej mierze obojętnej (stabilnej). Tylko część rozkładalna ("próchnica odżywcza") jest zależna od gospodarowania glebą i można na nią odpowiednio wpływać. Z drugiej strony, frakcja obojętna ("próchnica trwała"), która stanowi do dwóch trzecich całkowitej ilości, jest w dużej mierze chroniona przed rozkładem w zależności od rodzaju gleby.

Całkowita zawartość samej próchnicy mówi zatem bardzo niewiele o podaży rozkładalnej materii organicznej. Tak więc, na przykład, orna gleba piaszczysta z 1% organicznie związanego węgla jest już bardzo bogata w próchnicę; gleba gliniasta z 1,5% C_{org} , z drugiej strony, może być już całkowicie uboga w rozkładalną materię organiczną.

Poziom materii organicznej w glebie musi być utrzymywany w systemie SURE-EU za pomocą lokalnie dostosowanych praktyk uprawy roli lub przywracany w przypadku, gdy gleba została pozbawiona składników odżywczych. Oznacza to, że należy dążyć do zrównoważonej zawartości próchnicy na gruntach rolnych, a w przypadku niedostatecznej podaży należy dążyć do dodatniej zawartości próchnicy. W systemie SURE-UE wymóg ten wyraźnie odnosi się nie tylko do uprawy głównej rośliny na gruntach rolnych, ale także do wykorzystania resztek pożywnych lub innych pozostałości z gruntów rolnych.

W przypadku stosowania nawozów organicznych lub poprawek w celu poprawy organicznej substancji glebowej, należy wziąć pod uwagę wymagania żywieniowo-fizjologiczne gleby. Ogólnie niższa intensywność uprawy konserwującej może skutecznie przyczynić się do utrzymania i zwiększenia ilości materii organicznej ze wszystkimi pozytywnymi konsekwencjami dla struktury i właściwości gleby.

Zaopatrzenie gleby w materię organiczną można ocenić za pomocą odpowiedniej "metody bilansu próchnicy", ponieważ nie są jeszcze dostępne wiarygodne wartości referencyjne dla optymalnej zawartości próchnicy w glebie.

Jednym z możliwych środków promowania żyzności gleby i utrzymania zawartości materii organicznej w glebie jest na przykład co najmniej 3-płodowy płodozmian, w tym rośliny

strąckowe lub nawóz zielony w systemie upraw. Aby było to możliwe, należy wziąć pod uwagę wymagania agronomiczne dotyczące następstwa upraw, specyficzne dla każdej uprawianej rośliny oraz warunki klimatyczne.

Wymagania dotyczące zachowania materii organicznej są również uważane za spełnione, jeżeli istnieje wystarczająca dywersyfikacja upraw na poziomie gospodarstwa. W związku z tym system SURE-EU określa minimalne wymagania dotyczące liczby i dozwolonego udziału procentowego poszczególnych upraw rolnych w całkowitej powierzchni gruntów ornych gospodarstwa. Dywersyfikacja upraw zazwyczaj odnosi się tylko do gruntów ornych gospodarstwa. Z drugiej strony, uprawy trwałe i trwałe użytki zielone nie są uwzględniane w uprawach rolnych, które należy wziąć pod uwagę w kontekście dywersyfikacji upraw.

W systemie SURE-EU obowiązują następujące minimalne wymagania dotyczące wykazania zachowania materii organicznej gleby poprzez dywersyfikację upraw:

- ✓ Gospodarstwa o powierzchni do 30 hektarów gruntów ornych muszą prowadzić co najmniej 2 różne uprawy, przy czym główna uprawa może stanowić maksymalnie 75% powierzchni uprawnej.

Gospodarstwa rolne o powierzchni ponad 30 hektarów gruntów ornych muszą prowadzić co najmniej 3 różne uprawy, przy czym główna uprawa może stanowić maksymalnie 75%, a dwie uprawy o największej powierzchni mogą łącznie stanowić maksymalnie 95%.

Jeżeli gospodarstwa te spełniają wymóg "co najmniej trzech różnych upraw", ale nie spełniają wszystkich lub części pozostałych wymagań, wymagania te są jednak spełnione w następujących dwóch przypadkach:

- ✓ Pierwszy wyjątek dotyczy gospodarstw, w których główną uprawą jest ponad 75% trawy lub innych zielonych roślin pastewnych. W takim przypadku powierzchnia innych głównych upraw na pozostałych gruntach ornych musi być mniejsza niż 75%, chyba że są to grunty ugorowane.
- ✓ Drugi wyjątek dotyczy gospodarstw, których główną uprawą jest ponad 75% ugorów. Wtedy powierzchnia innych głównych upraw na pozostałych gruntach ornych musi wynosić poniżej 75%, chyba że jest to trawa lub inne rośliny pastewne.

Jeżeli tak nie jest, zachowanie materii organicznej gleby w systemie SURE można zweryfikować (przykładowo), za pomocą następujących metod:

- ✓ każdego roku do 31 marca następnego roku obliczany jest bilans próchnicy na poziomie gospodarstwa. Jeżeli bilans próchnicy nie jest niższy niż -75 kg próchnicy-C na ha, warunek jest spełniony. Wyniki bilansu próchnicy muszą być przechowywane przez 5 lat, lub

- ✓ przeprowadza się badanie próchnicy gleby, którego wyniki nie mogą być starsze niż 7 lat w roku kalendarzowym, w którym gospodarstwo jest kontrolowane. Analizy humusu są wymagane dla każdej działki o powierzchni 1 ha lub większej. W przypadku badania gleby, zawartość próchnicy powyżej 1% dla gleb o zawartości gliny do 13% i zawartość próchnicy 1,5% dla gleb o zawartości gliny powyżej 13% jest wartością graniczną dla spełnienia wymogu. Wyniki bilansu próchnicy muszą być przechowywane przez co najmniej 8 lat.

Jeżeli jednak w gospodarstwie uprawiane są wyłącznie rośliny o neutralnym lub pozytywnym wpływie na zawartość próchnicy w glebie ("multiplikatory próchnicy"), rolnik jest zwolniony z wymogu sporządzania bilansu próchnicy lub analizy próchnicy gleby, a wymóg utrzymania materii organicznej również uznaje się za spełniony. Za uprawy z pozytywnym lub neutralnym wpływem na zawartość próchnicy (zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 6 w związku z załącznikiem nr 4 do rozporządzenia w sprawie obowiązków w zakresie płatności bezpośrednich) uznaje się:

- ✓ rośliny wysokobiałkowe (w szczególności bobik, groch, łubin) wyłącznie do produkcji ziarna
- ✓ rośliny oleiste (w szczególności rzepak, słonecznik) wyłącznie do produkcji ziarna
- ✓ kukurydzę do wyłącznego użytku w postaci kolb lub ziaren
- ✓ odłogowanie (grunty uprawne)
- ✓ wieloletnie rośliny pastewne (w szczególności koniczyna, koniczyna trawiasta, lucerna, trawy uprawne i ich mieszanki), również do rozmnażania nasion
- ✓ ugór zielony

Inne przykłady środków mających na celu utrzymanie lub budowanie materii organicznej gleby to:

- ✓ zredukowana uprawa lub jej brak
- ✓ ponowne nawadnianie
- ✓ stosowanie roślin okrywowych
- ✓ dodawanie poprawek organicznych, np. biowęgla, kompostu, obornika, resztek poźniwnych

Wypalanie ściernisk jest zabronione w systemie, zgodnie z "przepisami GAEC 3" w celu zachowania materii organicznej gleby. Może ono zostać zatwierdzone, jeżeli jest to konieczne dla ochrony roślin w rozumieniu ustawy o ochronie roślin i jeżeli nie ma powodu do obaw o szkodliwy wpływ na równowagę naturalną.

5.6.7 Nawozy są stosowane w sposób odpowiedzialny

Dobra Praktyka Rolnicza obejmuje zasady odpowiedzialnego obchodzenia się i stosowania wszystkich rodzajów nawozów. Szczególną uwagę należy zwrócić na nawozy o wysokiej zawartości azotu ze względu na ich negatywny wpływ na jakość wód gruntowych i powierzchniowych (azotany i amon), a także na emisję gazów cieplarnianych (NH_4 i NO_2).

Producenci muszą zatem wdrożyć praktyki, które zmniejszają zanieczyszczenie azotanami, biorąc pod uwagę specyficzne warunki uprawy w ich regionie i rodzaj uprawy. Oznacza to:

- ✓ przestrzeganie okresów, w których stosowanie nawozów jest zabronione
- ✓ niestosowanie nawozów na gruntach o dużym nachyleniu
- ✓ niestosowanie nawozów na gruntach nasyconych wodą, zamrzniętych lub pokrytych śniegiem
- ✓ stworzenie dla upraw bilansu składników odżywczych uwzględniającego nakłady składników odżywczych w stosunku do ich poboru (nakłady = każdy rodzaj nawozu; pobór = wszystko, co zostało zebrane, w tym słoma i produkty uboczne) lub udokumentowanie faktycznie zastosowanych ilości nawozu lub składników odżywczych
- ✓ ostrożność przy stosowaniu nawozów w pobliżu cieków wodnych (np. całkowity brak nawozów w pobliżu zbiorników wodnych lub ich ograniczone ilości)
- ✓ obliczanie i zapewnianie niezbędnej pojemności magazynowej oraz tworzenie obiektów do przechowywania gnojowicy
- ✓ przechowywanie nawozów mineralnych w odpowiednich magazynach (zadaszonych, suchych i czystych)
- ✓ podejmowanie działań mających na celu zapobieganie zanieczyszczeniu wody spowodowanemu spływem i przesiąkaniem cieczy zawierających gnojowicę lub ścieki z gnojowicy ze składowanego materiału roślinnego (np. kiszonki) do wód podziemnych lub powierzchniowych
- ✓ stosowanie odpowiednich procedur stosowania nawozów chemicznych i organicznych, które utrzymują straty składników odżywczych (azotanów) do wód podziemnych na akceptowalnym poziomie pod względem ilości i jakości nawozu
- ✓ przechowywanie nawozów organicznych i mineralnych w odpowiednich miejscach lub obiektach magazynowych (zasadniczo zadaszonych, suchych i czystych)

Producenci muszą zapewnić, że oni sami i wszyscy pracownicy zaangażowani w stosowanie nawozów posiadają niezbędną wiedzę (doświadczenie).

Producenci muszą na bieżąco dostarczać dokumentację dotyczącą rodzaju upraw, czasu, obszaru, rodzaju i ilości nawozu.

5.6.8 Stosowanie osadów ściekowych

Stosowanie "osadów ściekowych" zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. a) dyrektywy 86/278/EWG jako nawozu na gruntach rolnych jest zabronione, chyba że przepisy ustawowe i wykonawcze obowiązujące w danym kraju wyraźnie zezwalają na stosowanie osadów ściekowych i regulują ich stosowanie zgodnie z powyższą dyrektywą.

Jeżeli osady ściekowe mogą być stosowane jako nawóz, wymagania dotyczące dokumentacji i weryfikacji są takie same jak w przypadku nawozów. Musi być również dostępny dowód wydania oficjalnego zezwolenia na stosowanie osadów ściekowych.

5.6.9 Zasady zintegrowanej ochrony przed szkodnikami są przestrzegane

Innym ważnym aspektem Dobrej Praktyki Rolniczej jest zintegrowana ochrona przed szkodnikami. Jej celem jest zapewnienie bezpieczeństwa i wysokiej jakości produktów przy jednoczesnym zminimalizowaniu stosowania pestycydów i innych chemicznych środków ochrony roślin. Cel ten osiąga się za pomocą różnych środków zapobiegawczych. Wymaga to ciągłego monitorowania i analizy wszystkich warunków wpływających na wzrost roślin.

Producenci muszą przechowywać dowody swoich działań w ramach zintegrowanej ochrony przed szkodnikami i oceniać swoje procesy produkcyjne w odniesieniu do procesów zintegrowanej ochrony przed szkodnikami.

5.6.10 Środki ochrony roślin są przechowywane i stosowane prawidłowo i odpowiedzialnie

Producenci nie mogą obsługiwać ani stosować środków ochrony roślin, które nie zostały oficjalnie zatwierdzone i zarejestrowane dla określonej uprawy docelowej. Dotyczy to również lokalnych lub tymczasowych ograniczeń w stosowaniu, np. na obszarach chronionych lub w miejscach, w których doszło już do "incydentów".

Producenci rolni muszą postępować zgodnie z instrukcjami producenta środków ochrony roślin dotyczącymi ich stosowania.

Producenci muszą prowadzić i przechowywać odpowiednią ewidencję dotyczącą stosowanych środków ochrony roślin dla każdego rodzaju upraw, zastosowanej ilości i daty zastosowania, w tym wyników monitorowania określonej choroby roślin i częstotliwości jej występowania.

Producenci muszą również dostarczyć informacje o pochodzeniu środków ochrony roślin, aby zapewnić identyfikowalność (np. rachunki, dokumenty przewozowe).

Producent musi zapewnić, że on sam i wszyscy pracownicy zaangażowani w stosowanie środków ochrony roślin posiadają niezbędną wiedzę (doświadczenie) dla każdej czynności. Każda osoba stosująca środki ochrony roślin musi posiadać odpowiednie środki ochrony osobistej.

Sprzęt używany do stosowania środków ochrony roślin musi być odpowiedni (tj. zapewniające dokładne dozowanie i rozprowadzenie środków ochrony roślin) i musi zapewniać bezpieczne warunki pracy. Musi istnieć proces regularnej kontroli i kalibracji tego sprzętu.

Pozostałości zatwierdzonych środków ochrony roślin lub substancji, które nadal znajdują się w posiadaniu producenta po wygaśnięciu zatwierdzenia, nie mogą być stosowane w roślinach jako sposób pozbycia się ich. Podobnie jest w przypadku opakowań środków ochrony roślin, które muszą zostać dostarczone do odpowiednich i zatwierdzonych zakładów utylizacji lub zwrócone do producenta, który jest zasadniczo zobowiązany do ich odbioru w celu utylizacji.

5.6.11 Zasoby wód podziemnych są chronione

Producenci nie mogą odprowadzać do wód podziemnych żadnych substancji niebezpiecznych zawartych w wykazie I dyrektywy 2014/80/WE²⁴. W produkcji rolnej dotyczy to głównie substancji takich jak produkty na bazie olejów mineralnych i pestycydy, które wyraźnie zawierają toksyczne substancje organiczno-chemiczne i substancje o potencjalnym zagrożeniu biologicznym.

Producenci muszą również zapobiegać pośredniemu zrzutowi substancji niebezpiecznych zawartych w wykazie II dyrektywy 2014/80/WE do wód podziemnych. W związku z tym muszą zapewnić odpowiednie urządzenia do przechowywania i przeładunku gnojowicy lub innego rodzaju odchodów zwierzęcych i kiszonki bez ryzyka wycieku lub odsączania. Jeżeli obowiązują przepisy krajowe (np. ustalające, że urządzenia te muszą zostać zatwierdzone przez właściwy organ), muszą one zostać spełnione.

Usuwanie, stosowanie lub przechowywanie tego typu substancji musi być zgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

5.6.12 Zasoby wodne są chronione, gospodarka wodna jest udokumentowana

Zasobami wodnymi należy odpowiednio gospodarować. Zasadniczo, woda musi być chroniona przed zanieczyszczeniem i odpływem, aby zapewnić wystarczającą ilość wody dla ludzi, zwierząt gospodarskich i upraw (w tej konkretnej kolejności) zgodnie z ich potrzebami.

Pasy ograniczające erozję muszą być instalowane wzdłuż naturalnych cieków wodnych, gdzie produkcja jest mniej intensywna pod względem uprawy pól oraz stosowania nawozów i pestycydów.

Tam, gdzie wymagane jest nawadnianie/zraszanie, wymagana jest licencja wydawana przez władze krajowe lub lokalne. Rolnicy muszą udowodnić, że przestrzegają przepisów dotyczących nawadniania. Dokumentacja pokazująca ilość zużytej wody i okres nawadniania musi być przechowywana i dostępna w dowolnym momencie.

5.7 Obliczanie emisji gazów cieplarnianych

Jeżeli biomasa rolnicza jest wykorzystywana w instalacjach produkujących energię elektryczną lub ciepło, które są zobowiązane do redukcji emisji gazów cieplarnianych lub chcą dobrowolnie stworzyć bilans gazów cieplarnianych, informacje na temat emisji gazów cieplarnianych związanych z ich produkcją muszą być przedstawiane już na poziomie gospodarstwa. Emisje gazów cieplarnianych z biomasy rolniczej można określić przy użyciu jednej z następujących alternatywnych metod, zgodnie ze zmienioną dyrektywą (UE) 2018/2001:

- ✓ na podstawie rzeczywistych wartości obliczonych zgodnie z przepisami europejskimi²⁵ zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001,
- ✓ przy użyciu zdezagregowanych wartości domyślnych, oraz
- ✓ przy użyciu kombinacji wartości zdezagregowanych i rzeczywistych

Emisje gazów cieplarnianych z produkcji surowców obejmują emisje gazów cieplarnianych z uprawy i zbioru surowców, emisje gazów cieplarnianych z produkcji chemikaliów stosowanych w uprawie oraz innych istotnych substancji i są wyrażone w gramach ekwiwalentu CO₂ na kilogram suchej masy surowca.

Dane dotyczące emisji gazów cieplarnianych muszą zawierać dokładne dane dotyczące wszystkich istotnych elementów wzoru obliczania emisji (w stosownych przypadkach) zgodnie ze zmienioną dyrektywą (UE) 2018/2001.²⁶

Szczegółowy opis wymagań dotyczących obliczania emisji gazów cieplarnianych z produkcji biomasy rolniczej można znaleźć w dokumencie SURE "Wytyczne techniczne dotyczące obliczania ilości gazów cieplarnianych".

6 Akceptacja innych systemów (dobrowolnych) dla biomasy rolniczej

Jeżeli podmiot gospodarczy chce wykorzystywać biomasę certyfikowaną w ramach innych systemów dobrowolnych, jest ona uznawana w systemie SURE-UE tylko wtedy, gdy taki system dobrowolny został uznany zgodnie z art. 30 ust. 4 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001, wyłącznie w zakresie ich uznania. To samo dotyczy systemów krajowych uznanych na mocy art. 30 ust. 6 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001).

7 Odpowiednie dokumenty

Jeżeli chodzi o dokumentację (dokumenty systemowe) w systemie SURE-EU, odniesiono się tutaj do dokumentu "Zakres i podstawowe wymagania systemowe".

SURE zastrzega sobie prawo do tworzenia i publikowania dodatkowych uzupełniających zasad systemu, jeżeli zajdzie taka potrzeba.

Regulacje prawne i przepisy UE dotyczące zrównoważonej biomasy i biopaliw, w tym inne istotne odniesienia, które stanowią podstawę dokumentacji SURE, są publikowane oddzielnie na stronie internetowej SURE pod adresem www.sure-system.org. Odniesienia do regulacji prawnych zawsze dotyczą aktualnej wersji.

8 Odniesienia

1

Ciepło lub ciepło odpadowe jest również wykorzystywane do wytwarzania chłodu za pomocą agregatów absorpcyjnych. "Ciepło" w tym przypadku obejmuje zatem również "chłodzenie" lub "oziębienie", niezależnie od tego, czy końcowym zastosowaniem ciepła jest rzeczywiste ogrzewanie, czy też chłodzenie za pomocą maszyn absorpcyjnych.

2

Zgodnie z **KOMISJĄ EUROPEJSKĄ (2018)**: Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (nowa wersja) w celu przekształcenia i uchylecia dyrektyw 2009/28/WE, 2013/18/UE i 2015/1513/UE

3

Uwaga: Ponieważ nie jest możliwe jednoznaczne przypisanie obszaru biomasy do rodzaju produkcji, który jest ostatecznie wykorzystywany do produkcji biomasy zgodnie z dyrektywą 2018/2001/WE w momencie uprawy lub zbioru biomasy (sprzedawca decyduje, czy biomasa jest wykorzystywana do celów spożywczych, paszowych czy energetycznych), producent biomasy rolniczej powinien określić wszystkie obszary ogólnie nadające się do dalszej produkcji. Gwarantuje to, że biomasa przetwarzana na późniejszym etapie produkcji rzeczywiście pochodzi z obszarów spełniających wymagania dyrektywy 2018/2001/WE. Ponadto rolnik może mieć pewność, że – jeżeli sytuacja rynkowa na to pozwoli – może sprzedać całą wyprodukowaną przez siebie biomasę zgodnie z dyrektywą 2018/2001/WE.

4

UWAGA: Ponieważ nie jest możliwe jednoznaczne przypisanie obszaru biomasy do rodzaju produkcji, który jest ostatecznie wykorzystywany do produkcji biomasy zgodnie z dyrektywą 2018/2001/WE w momencie uprawy lub zbioru biomasy (sprzedawca lub podmiot przetwarzający decyduje, czy biomasa jest wykorzystywana do celów spożywczych, paszowych czy energetycznych), producent biomasy rolniczej powinien określić wszystkie obszary ogólnie nadające się do dalszej produkcji. Gwarantuje to, że biomasa przetwarzana na późniejszym etapie produkcji rzeczywiście pochodzi z obszarów spełniających wymagania dyrektywy 2018/2001/WE. Ponadto rolnik może mieć pewność, że – jeżeli sytuacja rynkowa na to pozwoli – może sprzedać całą wyprodukowaną przez siebie biomasę zgodnie z dyrektywą 2018/2001/WE.

5

Zgodnie z **KOMISJĄ EUROPEJSKĄ (2013)**: Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009.

6

Zgodnie z **KOMISJĄ EUROPEJSKĄ (2013)**: Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski

Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), art. 17 ust. 1 lit. d), art. 21, art. 28, art. 30, art. 31, art. 33 i art. 34.

7

UWAGA: SURE zaleca udokumentowanie statusu gruntu na dzień graniczny już w umowach zakupu, dzierżawy lub zarządzania poprzez odniesienie do odpowiednich dokumentów (zob. wyżej). Samo określenie statusu w umowie nie jest wystarczającym dowodem.

8

Przegląd wszystkich standardów przyjętych przez MOP można znaleźć na jej stronie internetowej pod adresem <https://www.ilo.org/global/standards/lang--en/index.htm> (ostatni dostęp: 06.04.2020).

9

Zestawienie krajów, które ratyfikowały podstawowe standardy pracy MOP, jest dostępny na stronie internetowej MOP:

https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:10011:0::NO::P10011_DISPLAY_BY_P10011_CONVENTION_TYPE_CODE:2,F (ostatni dostęp: 06.04.2020).

10

Zestawienie krajów, które ratyfikowały podstawowe standardy pracy MOP, jest dostępny na stronie internetowej pod adresem

https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:10011:0::NO::P10011_DISPLAY_BY_P10011_CONVENTION_TYPE_CODE:2,F (ostatni dostęp: 14.04.2020).

11

KONWENCJA O MIĘDZYNARODOWYM HANDLU DZIKIMI ZWIERZĘTAMI I ROŚLINAMI GATUNKÓW ZAGROŻONYCH WYGINIĘCIEM: CITES (2019): Załączniki I, II, III do CITES. Dostęp pod adresem: <https://www.cites.org/eng/app/appendices.php> (ostatni dostęp: 06.04.2020).

12

Zob. **KOMISJA EUROPEJSKA (2018):** Zgodnie z Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (nowa wersja) w celu przekształcenia i uchylenia dyrektyw 2009/28/WE, 2013/18/UE i 2015/1513/UE, art. 29, wytyczne 2018/2001/UE

13

W celu ustalenia wspólnego rozumienia terminów i definicji stosowanych w niniejszych zasadach systemu, należy odnieść się do dokumentu "Definicje w systemie SURE". Wszystkie zasady systemu SURE mają zastosowanie do tego dokumentu.

14

SWD(2023) 62 OSTAT. WYTYCZNE KOMISJI DOTYCZĄCE DEFINIOWANIA, MAPOWANIA, MONITOROWANIA I ŚCISŁEJ OCHRONY LASÓW PIERWOTNYCH I LASÓW STARODRZEWU W UE. Wyciąg z sekcji 2.3.

15

MOSSELER A, LYNDSEY JA, MAJOR JE (2003) Lasy starodrzewu w Regionie Lasu Akadyjskiego. Environ Rev 11:S47-S77.

16

EU COPERNICUS. <https://land.copernicus.eu/content/corine-land-cover-nomenclature-guidelines/html/index-clc-322.html> (ostatni dostęp: 21.10.2024).

17

OLMEDA C., ŠEPPEROVÁ V., UNDERWOOD E., MILLAN L., GIL T. AND NAUMANN S. (KOMPILATORZY). 2020. Plan działań UE na rzecz utrzymania i przywrócenia właściwego stanu ochrony siedliska przyrodniczego 4030 Suche wrzosowiska europejskie. Komisja Europejska. <https://www.ecologic.eu/17537> (ostatni dostęp: 21.10.2024)

18

Zgodnie z **OLMEDA I IN. (2020)**, tylko 40% obszaru wrzosowisk w Europie jest częścią obszarów Natura.

19

KOMISJA EUROPEJSKA (2018): Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (nowa wersja) w celu przekształcenia i uchylecia dyrektyw 2009/28/WE, 2013/18/UE i 2015/1513/UE, art. 29 ust. 4. -

20

KOMISJA EUROPEJSKA (2018): Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (nowa wersja) w celu przekształcenia i uchylecia dyrektyw 2009/28/WE, 2013/18/UE i 2015/1513/UE, art. 29 ust. 4.

21

Grunty użytkowane rolniczo w tym kontekście odnoszą się do drzewostanów w systemach produkcji rolnej, takich jak plantacje drzew owocowych, plantacje palm olejowych i systemy rolno-leśne, w których uprawy są prowadzone pod osłoną drzew (Komunikat Komisji UE 2010/C 160/02).

22

KOMISJA EUROPEJSKA (2018): Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (nowa wersja) w celu przekształcenia i uchylecia dyrektyw 2009/28/WE, 2013/18/UE i 2015/1513/UE, art. 29 ust. 5.

23

KOMISJA EUROPEJSKA (2010): Komunikat Komisji w sprawie praktycznego wdrożenia unijnego systemu zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów oraz w sprawie zasad liczenia biopaliw (2010/C 160/02)

24

KOMISJA EUROPEJSKA (2014): Dyrektywa Komisji 2014/80/UE z dnia 20 czerwca 2014 r. zmieniająca załącznik II do dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu.

25

I KOMISJA EUROPEJSKA (2018): Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (nowa

wersja) w celu przekształcenia i uchylecia dyrektyw 2009/28/WE, 2013/18/UE i 2015/1513/UE, art. 31 ust. 1, art. 31 ust. 3 oraz załącznik VI.

- II **KOMISJA EUROPEJSKA (2010):** 2010/335: Decyzja Komisji z dnia 10 czerwca 2010 r. w sprawie wytycznych dotyczących obliczania zasobów węgla w ziemi do celów załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE załącznik II.
- III **KOMISJA EUROPEJSKA (2010):** Komunikat Komisji w sprawie praktycznego wdrożenia unijnego systemu zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów oraz w sprawie zasad liczenia biopaliw (2010/C 160/02), załącznik II
- IV **KOMISJA EUROPEJSKA (2017):** Komunikat Komisji "Uwaga dotycząca przeprowadzania i weryfikacji rzeczywistych obliczeń ograniczenia emisji gazów cieplarnianych". Dostęp pod adresem: https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/note_on_ghg_final_update_v2_0.pdf (ostatni dostęp: 06.04.2020). Wymienione tutaj przepisy dotyczące biopaliw mają również zastosowanie do paliw z biomasy.

26

KOMISJA EUROPEJSKA (2018): Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (nowa wersja) w celu przekształcenia i uchylecia dyrektyw 2009/28/WE, 2013/18/UE i 2015/1513/UE, załącznik VI, część B, nr 1

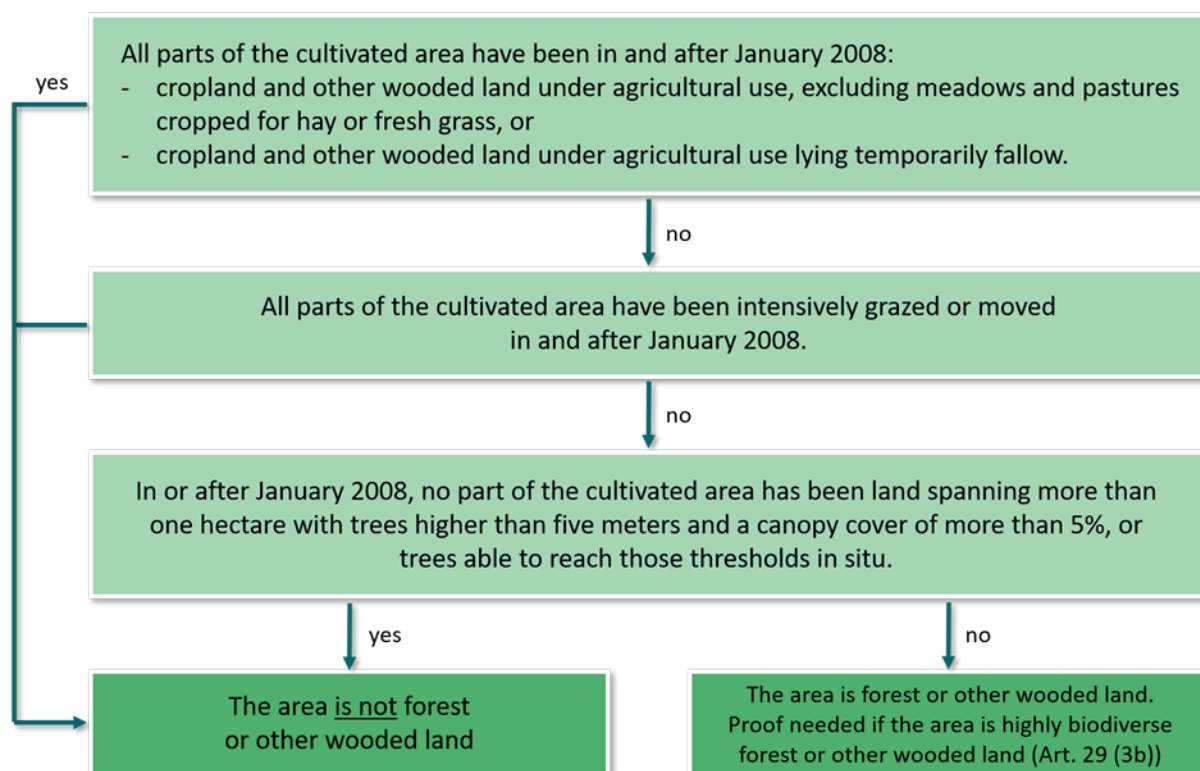
24

NAVIGANT - A GUIDEHOUSE COMPANY (2020): Projekt REDIIIBIO - Pomoc techniczna w celu opracowania wytycznych dotyczących wdrażania nowych kryteriów zrównoważonego rozwoju dla bioenergii określonych w zmienionej dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii. Trzecie sprawozdanie z postępu prac – do konsultacji z interesariuszami. Dostęp pod adresem: https://efi.int/sites/default/files/files/knowledge/projects/REDIIIBIO_3rd%20Report_for%20consultation.pdf (ostatni dostęp: 04.03.2021).

UWAGA: SURE zaleca udokumentowanie statusu gruntu na dzień graniczny już w umowach zakupu, dzierżawy lub zarządzania poprzez odniesienie do odpowiednich dokumentów (zob. wyżej). Samo określenie statusu w umowie nie jest wystarczającym dowodem.

UWAGA: Należy wziąć pod uwagę wymagania dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych w wyniku zmian użytkowania gruntów (e₁). wymagania dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych w wyniku zmian w użytkowaniu gruntów opisano w dokumencie SURE "Wytyczne techniczne dotyczące obliczania emisji gazów cieplarnianych".

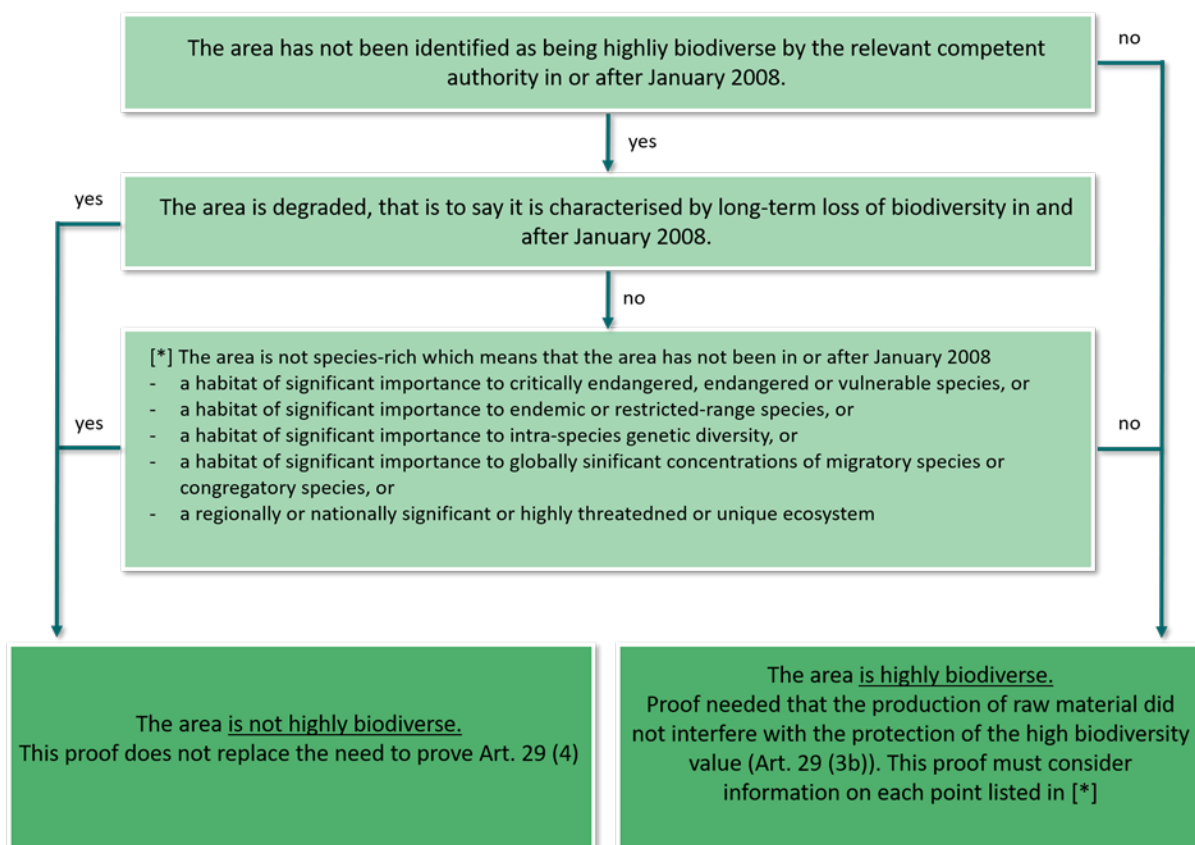
Załącznik I: Drzewo decyzyjne dotyczące identyfikacji lasów i innych gruntów zalesionych (art. 29 ust. 3 lit. b))²⁴

Glosariusz

All parts of the cultivated area have been in and after January 2008: - cropland and other wooded land under agricultural use, excluding meadows and pastures cropped for hay and fresh grass, or - cropland and other wooded land under agricultural use, lying temporarily fallow.	Wszystkie części obszaru uprawnego w i po styczniu 2008 r. miały status: - gruntów uprawnych i innych gruntów leśnych użytkowanych rolniczo, z wyłączeniem łąk i pastwisk uprawianych na siano i świeżą trawę, lub - gruntów uprawnych i innych gruntów leśnych użytkowanych rolniczo, leżących czasowo odłogiem.
All parts of the cultivated area have been intensively grazed or moved in and after January 2008.	Wszystkie części obszaru uprawnego były intensywnie wypasane lub przemieszczane w styczniu 2008 r. i po tej dacie.
In or after January 2008, no part of the cultivated area has been land spanning more than one hectare with trees higher than five metres and a canopy cover of more than 5%, or trees able to reach those thresholds in situ.	W styczniu 2008 r. lub później żadna część obszaru uprawnego nie była gruntem o powierzchni większej niż jeden hektar z drzewami wyższymi niż pięć metrów i pokryciem powierzchni przez korony drzew większym niż 5% lub drzewami zdolnymi do osiągnięcia tych progów in situ.
The area is <u>not</u> forest or other wooded land	Obszar nie jest lasem ani innym gruntem leśnym.
The area is forest or other wooded land. Proof needed if the area is highly biodiverse forest or other wooded land (Art. 29(3b))	Obszar jest lasem lub innym gruntem leśnym. Dowód jest wymagany, jeśli obszar jest lasem lub innym gruntem leśnym o wysokiej bioróżnorodności (art. 29 ust. 3 lit.b)).
Yes/no	Tak/nie

Załącznik II: Drzewo decyzyjne dotyczące określania obszarów o wysokiej bioróżnorodności (art. 29.3b)²⁴

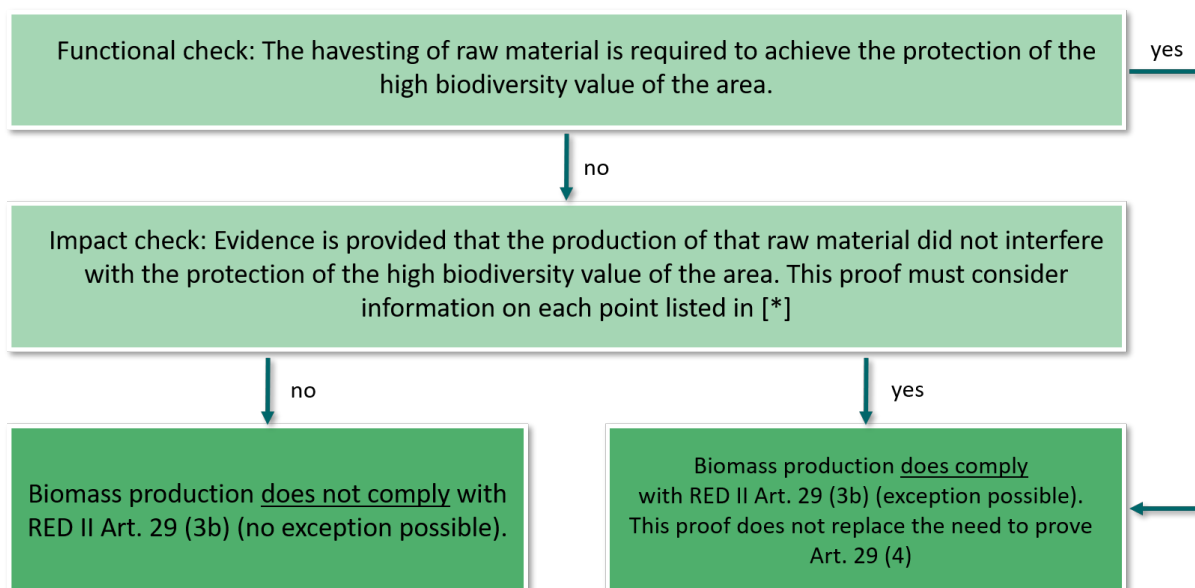

Glosariusz

The area has not been identified as being highly biodiverse by the relevant competent authority in or after January 2008.	Obszar nie został zidentyfikowany jako wysoce bioróżnorodny przez odpowiedni właściwy organ w styczniu 2008 r. lub później.
The area is degraded, that is to say it is characterised by long-term loss of biodiversity in and after January 2008.	Obszar jest zdegradowany, co oznacza, że charakteryzuje się długotrwałą utratą różnorodności biologicznej w styczniu 2008 r. i później.
The area is not species-rich which means that the area has not been in or after January 2008: - a habitat of significant importance to critically endangered, endangered or vulnerable species, or - a habitat of significant importance to endemic or restricted-range species, or - a habitat of significant importance to intra-species genetic diversity, or - a habitat of significant importance to globally significant concentrations of migratory species or congregatory species, or - a regionally or nationally significant or highly threatened or unique ecosystem	Obszar nie jest bogaty gatunkowo, co oznacza, że nie był on w styczniu 2008 r. ani później: - siedliskiem o istotnym znaczeniu dla gatunków krytycznie zagrożonych, zagrożonych lub wrażliwych, lub - siedliskiem o istotnym znaczeniu dla gatunków endemicznych lub o ograniczonym zasięgu, lub - siedliskiem o istotnym znaczeniu dla wewnątrzgatunkowej różnorodności genetycznej, lub - siedliskiem o istotnym znaczeniu dla globalnie znaczących koncentracji gatunków wędrownych lub gatunków kongregacyjnych, lub

	- ekosystemem o znaczeniu regionalnym lub krajowym, wysoce zagrożonym lub unikatowym.
The area is not highly biodiverse. This proof does not replace the need to prove Art. 29(4)	Obszar nie jest wysoce bioróżnorodny. Dowód ten nie zastępuje konieczności udowodnienia, o którym mowa w art. 29 ust. 4.
The area is highly biodiverse. Proof needed that the production of raw material did not interfere with the protection of the high biodiversity value Art. 29(3b). This proof must consider information on each point listed in (*)	Obszar jest wysoce bioróżnorodny. Potrzebny jest dowód, że produkcja surowców nie kolidowała z ochroną wysokiej wartości różnorodności biologicznej Art. 29 ust. 3 lit. b). Dowód ten musi uwzględniać informacje dotyczące każdego punktu wymienionego w (*)
Yes /no	Tak/Nie

Załącznik III: Drzewo decyzyjne dotyczące przedstawiania dowodów na to, że produkcja surowców nie kolidowała z ochroną obszarów o wysokiej bioróżnorodności²⁴

Glosariusz

Functional check: the harvesting of raw material is required to achieve the protection of the high biodiversity value of the area.	Kontrola funkcji: pozyskiwanie surowca jest wymagane do osiągnięcia ochrony wysokiej wartości różnorodności biologicznej obszaru.
Impact check: evidence is provided that the production of raw material did not interfere with the protection of the high biodiversity value. This proof must consider information on each point listed in (*)	Kontrola oddziaływania: przedstawiono dowody na to, że produkcja surowca nie koliduje z ochroną wysokiej wartości różnorodności biologicznej. Dowód ten musi uwzględniać informacje dotyczące każdego punktu wymienionego w (*)
Biomass production does not comply with RED II Art 29(3b) (no exception possible).	Produkcja biomasy nie jest zgodna z art. 29 ust. 3 lit. b) dyrektywy RED II (wyjątek nie jest możliwy).
Biomass production does comply with RED II Art 29(3b) (exception possible). This proof does not replace the need to prove Art. 29(4)	Produkcja biomasy jest zgodna z art. 29 ust. 3 lit. b) dyrektywy RED II (możliwy wyjątek). Dowód ten nie zastępuje konieczności udowodnienia zgodności z art. 29 ust. 4.
Yes /no	Tak/nie

Załącznik IV: Niewyczerpujące listy przykładów podstawowych praktyk gospodarowania i monitorowania mających na celu promowanie i monitorowanie sekwestracji dwutlenku węgla w glebie i jakości gleby

(Załącznik VI do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2022/996)

Przykłady podstawowych praktyk gospodarowania glebą w celu promowania sekwestracji dwutlenku węgla w glebie (przy braku pozostałości) i promowania jakości gleby

Wymagania	Parametr jakości gleby
Co najmniej 3-uprawy płodozmian, w tym rośliny strączkowe lub nawóz zielony w systemie upraw, z uwzględnieniem wymagań agronomicznych dotyczących sukcesji upraw specyficznych dla każdej uprawianej rośliny i warunków klimatycznych. Wielogatunkowa uprawa okrywowa między uprawami towarowymi liczy się jako jedna.	Promowanie żyzności gleby, węgla w glebie, ograniczanie erozji gleby, bioróżnorodności gleby i promowanie kontroli patogenów.
Wysiew roślin okrywowych/międzyplonowych/pośrednich przy użyciu lokalnie odpowiedniej mieszanki gatunków z co najmniej jedną rośliną strączkową. Praktyki gospodarowania uprawami powinny zapewniać minimalną pokrywę glebową, aby uniknąć gołej gleby w okresach, kiedy gleba jest najbardziej wrażliwa.	Promowanie żyzności gleby, zatrzymywanie węgla w glebie, unikanie erozji gleby, bioróżnorodność gleby.
Zapobieganie zagęszczaniu gleby (częstotliwość i harmonogram prac polowych należy zaplanować tak, aby uniknąć ruchu maszyn po mokrej glebie; należy unikać lub znacznie ograniczyć prace uprawowe na mokrych glebach; można zastosować kontrolowane planowanie ruchu maszyn).	Zachowanie struktury gleby, unikanie erozji gleby, zachowanie bioróżnorodności gleby.
Zakaz wypalania ściernisk uprawnych, z wyjątkiem przypadków, w których organ przyznał zwolnienie ze względów zdrowotnych roślin.	Zatrzymywanie węgla w glebie, efektywne gospodarowanie zasobami
Na glebach kwaśnych, gdzie stosuje się wapnowanie, gdzie gleby są zdegradowane i gdzie zakwaszenie wpływa na wydajność upraw.	Poprawa struktury gleby, bioróżnorodności gleby, zasobów węgla w glebie
Ograniczenie uprawy gleby/brak uprawy gleby - kontrola erozji - dodawanie poprawek organicznych (biowęgla, kompost, obornik, resztki pożywno) - stosowanie roślin okrywowych, ponowne zwilżanie. Ponowna wegetacja: sadzenie (zmiana gatunków, ochrona ściółką ze słomy) - elementy krajobrazu - agroleśnictwo	Zwiększenie zawartości węgla organicznego w glebie

Przykłady praktyk monitorowania jakości gleby i wpływu na ograniczenie emisji dwutlenku węgla

Podejście oparte na monitorowaniu	Metoda weryfikacji/demonstracji
Ocena ryzyka	Identyfikacja obszarów o wysokim ryzyku pogorszenia jakości gleby pomaga zapobiegać tym zagrożeniom i koncentrować się na obszarach najbardziej narażonych.
Analiza materii organicznej gleby	Konsekwentne pobieranie próbek materii organicznej gleby usprawnia monitorowanie, dzięki czemu materia ta może zostać utrzymana lub poprawiona.
Analiza węgla organicznego w glebie	Węgiel organiczny w glebie jest postrzegany jako dobry marker dla szerszej jakości gleby.
Pobieranie próbek w celu określenia wskaźnika kondycji gleby	Wartość dodatnia wskazuje, że w systemie oczekuje się wzrostu zawartości materii organicznej w glebie.
Ocena erozji gleby	Zapewnia, że erozja jest poniżej dopuszczalnego poziomu, np. poziomu "t" wg. Służby Badań Rolnych USA.
Plan zarządzania składnikami odżywczymi	Plan określający strategię dotyczącą składników odżywczych (koncentrujący się głównie na N, P, K). Systemy nawożenia mogą zapobiec zaburzeniom równowagi składników odżywczych.
Regularna analiza pH gleby	Monitorowanie pH pomaga zidentyfikować nierównowagę pH.

Załącznik V: Informacje o zmianach

Informacje o zmianach Wersja 3.0

Sekcja	Zmiana	Data zmiany
cały dokument	Wersja 2.0 zaktualizowana do 3.0	20.05.2025
cały dokument	Odniesienie z (art. 29 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001) zmieniono na: Art. 29 ust. 3 lit. a), b), d) i e), art. 29 ust. 4 lit. a), art. 29 ust. 5 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001	20.05.2025
Cały dokument	Korekta drobnych literówek	20.05.2025
cały dokument	Zaktualizowane odniesienie do zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 (RED III)	20.05.2025
Sekcja 4.4.6	usunięto: Następujące dowody mogą być użyte jako środki weryfikacji (niewyczerpująca lista przykładów): - Wyniki odpowiednich audytów i kontroli zgodności z systemem - Międzynarodowe i krajowe bazy danych - Oficjalne mapy - Plany urządzenia lasu - Protokoły operacyjne lub protokoły zbiorów - Obrazowanie satelitarne - Oceny oddziaływania na środowisko - Oficjalne zezwolenia na pozyskiwanie drewna, w tym warunki lub ograniczenia zapewniające brak konfliktu z odpowiednimi celami ochrony Więcej szczegółów na temat warunków, w których biomasa leśna nie może być pozyskiwana na torfowiskach, znajduje się w sekcji 5.6 "Biomasa z obszarów, które były torfowiskami w styczniu 2008 r."	20.05.2025
Sekcja 5	dodano odniesienie: Podmioty gospodarcze wykorzystujące biomasę do wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła muszą podjąć odpowiednie środki w celu zminimalizowania ryzyka wykorzystania biomasy rolniczej, która nie jest produkowana w sposób zrównoważony. Pomimo rosnącego popytu na biomasę rolniczą, system SURE-EU musi zapewnić, że pochodzi ona wyłącznie z obszarów, na których uprawa i pozyskiwanie są zgodne z wymaganiami określonymi w tych dokumentach, ogólnymi zasadami zrównoważonego gospodarowania i przepisami zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001 (art. 29 zmienionej dyrektywy (UE) 2018/2001).	20.05.2025

Sekcja	Zmiana	Data zmiany
Sekcja 5.2.1	<p>Lasy starodrzewu posiadają większość z tych cech. Ponadto charakterystyka wiekowa jest istotna w lasach starodrzewu. Poniższe kryteria mają charakter referencyjny: (i) drzewostany osiągają średnio połowę maksymalnej długowieczności gatunku dominującego oraz (ii) niektóre drzewa są już bliskie osiągnięcia maksymalnej długowieczności</p> <p>zmieniono na</p> <p>Lasy starodrzewu definiuje się jako drzewostan lub obszar leśny składający się z rodzimych gatunków drzew, które rozwinęły się, głównie w wyniku naturalnych procesów, struktur i dynamiki zwykle związanych z późno-seralnymi fazami rozwojowymi w lasach pierwotnych lub niezakłóconych lasach tego samego typu. Ślady dawnej działalności człowieka mogą być widoczne, ale stopniowo zanikają lub są zbyt ograniczone, aby znacząco zakłócić naturalne procesy.</p>	20.05.2025
	<p>usunięto:</p> <p>Następujące dowody mogą być użyte jako środki weryfikacji (niewyczerpująca lista przykładów):</p> <ul style="list-style-type: none"> - Wyniki odpowiednich audytów i kontroli zgodności z system - Międzynarodowe i krajowe bazy danych - Oficjalne mapy - Plany urządzenia lasu - Protokoły operacyjne lub protokoły zbiorów - Obrazowanie satelitarne - Oceny oddziaływania na środowisko - Oficjalne zezwolenia na pozyskiwanie drewna, w tym warunki lub ograniczenia zapewniające brak konfliktu z odpowiednimi celami ochrony <p>Więcej szczegółów na temat warunków, w których biomasa leśna nie może być pozyskiwana na torfowiskach, znajduje się w sekcji 5.6 "Biomasa z obszarów, które były torfowiskami w styczniu 2008 r."</p>	20.05.2025
Sekcja 5.2.1.1	<p>Lasy pierwotne i inne grunty leśne</p> <p>zmieniono na:</p> <p>Lasy pierwotne, inne tereny zalesione i lasy starodrzewu</p>	20.05.2025

Sekcja	Zmiana	Data zmiany
Sekcja 5.2.1.1	<p>dodano:</p> <p>Lasy pierwotne to lasy, w których rosną rodzime gatunki drzew, a procesy ekologiczne nie są znacząco zakłócone. Nie ma również wyraźnie widocznych oznak działalności człowieka. Lasy starodrzewu to lasy pierwotne lub wtórne, które osiągają określone parametry wiekowe i pewne atrybuty bez zakłóceń spowodowanych przez człowieka lub ostatnia znacząca interwencja człowieka miała miejsce wystarczająco dawno temu, aby przywrócić naturalny skład gatunkowy i procesy.</p> <p>Niektóre z głównych cech lasów pierwotnych obejmują naturalną dynamikę lasu, taką jak naturalny skład gatunkowy drzew, występowanie martwego drewna, naturalną strukturę wiekową i naturalne procesy regeneracji. Obszar ten jest również wystarczająco duży, aby utrzymać naturalne procesy ekologiczne. Lasy starodrzewu posiadają większość z tych cech. Ponadto charakterystyka wiekowa jest istotna w lasach starodrzewu. Poniższe kryteria mają charakter referencyjny: (i) drzewostany osiągają średnio połowę maksymalnej długowieczności gatunku dominującego oraz (ii) niektóre drzewa są już bliskie osiągnięcia maksymalnej długowieczności. [...]</p> <p>Są one charakterystyczne dla lasów pierwotnych, ale niekoniecznie dla lasów starodrzewu. [...]</p> <p>Drewno posuszowe to cała nieożywiona biomasa drzewna niezawarta w ściółce, stojąca, leżąca na ziemi lub w glebie, w tym drewno leżące na powierzchni, gruboziarniste szczątki, martwe korzenie i pniaki o średnicy większej lub równej 15 cm lub innej średnicy stosowanej w danym kraju. [...]</p> <p>Definicje kraju pochodzenia lasów pierwotnych i lasów starodrzewu powinny mieć pierwszeństwo. W przypadku braku lokalnego odniesienia, należy wziąć pod uwagę podane tutaj definicje.</p> <p>usunięto:</p> <p>Lasy pierwotne i inne naturalne obszary leśne to lasy, w których rosną rodzime gatunki drzew i nie ma wyraźnie widocznych oznak działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie są znacząco zakłócone.</p> <p>dodano:</p> <p>Są one charakterystyczne dla lasów pierwotnych, ale niekoniecznie dla lasów starodrzewu.</p> <p>dodano:</p> <p>Drewno posuszowe to cała nieożywiona biomasa drzewna niezawarta w ściółce, stojąca, leżąca na ziemi lub w glebie, w tym drewno leżące na powierzchni, gruboziarniste szczątki, martwe korzenie i pniaki o średnicy większej lub równej 15 cm lub innej średnicy stosowanej w danym kraju.</p>	20.05.2025

	<p>dodano: Definicje kraju pochodzenia lasów pierwotnych i lasów starodrzewu powinny mieć pierwszeństwo. W przypadku braku lokalnego odniesienia, należy wziąć pod uwagę podane tutaj definicje.</p> <p>dodano: Te same wymagania mają również zastosowanie do produkcji biomasy leśnej pozyskanej z tych obszarów, jeśli nie zostało to już ustanowione w ustawodawstwie krajowym lub wskazane w ocenie ryzyka kraju, z którego biomasa leśna została pozyskana.</p>	
Sekcja 5.2.1.2	<p>[...] bogate gatunkowo lub zostały [...]</p> <p>zmieniono na: [...] bogate gatunkowo i zostały [...]</p>	20.05.2025
Sekcja 5.2.1.2	<p>dodano: Te same wymagania mają również zastosowanie do produkcji biomasy leśnej pozyskanej z tych obszarów, jeśli nie zostało to już ustanowione w ustawodawstwie krajowym lub wskazane w ocenie ryzyka kraju, z którego biomasa leśna została pozyskana.</p>	20.05.2025
Sekcja 5.2.3	<p>dodano: Te same wymagania mają również zastosowanie do produkcji biomasy leśnej pozyskanej z tych obszarów, jeśli nie zostało to już ustanowione w ustawodawstwie krajowym lub wskazane w ocenie ryzyka kraju, z którego biomasa została pozyskana.</p>	20.05.2025
Sekcja 5.3.	<p>dodano (nowa sekcja; kolejne podsekcje otrzymały nową numerację): Paliwa z biomasy produkowane z biomasy rolniczej nie mogą być wytwarzane z surowców uzyskanych z gruntów, które miały status wrzosowisk w styczniu 2008 r. lub po tej dacie, niezależnie od tego, czy grunty te nadal mają taki status. W przypadku braku definicji w kraju pochodzenia biomasy, wrzosowiska definiuje się jako "Roślinność z niską i zamkniętą pokrywą, zdominowana przez krzewy, krzewinki, krzewy karłowate (wrzosa, wrzośce, żarnowiec, janowiec, kalina itp.) i rośliny zielne, tworzące kulminacyjne stadium rozwoju". Chociaż wrzosowiska są heterogenicznym ekosystemem, w Europie mają pewne wspólne cechy, które pozwalają na ich identyfikację (niewyczerpująco):</p> <ul style="list-style-type: none"> - Pod względem gatunkowym przeważają <i>Calluna vulgaris</i>, <i>Erica spp.</i>, <i>Vaccinium spp.</i>, <i>Ulex spp.</i> - Gleby są kwaśne, piaszczyste lub piaszczysto-gliniaste, ubogie w składniki odżywcze i swobodnie drenujące. - Wrzosowiska występują od nizin po obszary górskie. - dostarczenie dowodu, że obszar, na którym zebrano biomasę, był gruntem ornym przed styczniem 2008 r., - dostarczenie oficjalnego dokumentu od organu odpowiedzialnego za nadawanie statusu wrzosowiskom, na przykład Federalnej Agencji 	20.05.2025

	<p>Ochrony Przyrody(<i>Bundesamt für Naturschutz</i>) w Niemczech</p> <p>Należy przedstawić dowody na to, że grunty, z których pozyskano biomasę, nie miały statusu wrzosowiska przed styczniem 2008 roku. Można to zrobić w następujący sposób:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dostarczenie dowodu, że obszar, na którym zebrano biomasę, był gruntem ornym przed styczniem 2008 r., - dostarczenie oficjalnego dokumentu od organu odpowiedzialnego za nadawanie statusu wrzosowiskom, na przykład Federalnej Agencji Ochrony Przyrody(<i>Bundesamt für Naturschutz</i>) w Niemczech <p>Przegląd obszarów pokrytych wrzosowiskami w Unii Europejskiej można znaleźć w przeglądarce Natura 2000. Chociaż informacje podane przez to źródło są częściowe²⁷, na tej stronie można sprawdzić lokalizację geograficzną wrzosowisk za pomocą kodów 4030 i 4020. Ponadto, Przeglądarka informuje również od kiedy lokalizacja jest chroniona, co może być przydatne do porównania z datą graniczną.</p> <p>Audytor musi ocenić, czy ocena statusu wrzosowiska jest konieczna. Jeżeli audytor uzna, że ocena statusu wrzosowiska jest konieczna, musi ona zostać przeprowadzona przez zewnętrznego i niezależnego eksperta bez jakichkolwiek konfliktów interesów z kontrolowaną działalnością, który to ekspert może być członkiem zespołu audytowego. Ocena i wynik muszą być następnie sprawdzone w ramach audytu.</p> <p>wymagania mające zastosowanie do audytorów i ekspertów SURE zostały szczegółowo opisane w dokumencie SURE "Zasady systemu dotyczące kontroli neutralnych".</p> <p>Te same wymagania mają również zastosowanie do produkcji biomasy leśnej pozyskanej z tych obszarów, jeśli nie zostało to już ustanowione w ustawodawstwie krajowym lub wskazane w ocenie ryzyka kraju, z którego biomasa leśna została pozyskana.</p>	
<p>Sekcja 5.4.1</p> <p>Sekcja 5.5.</p>	<p>dodano:</p> <p>Te same wymagania mają również zastosowanie do produkcji biomasy leśnej pozyskanej z tych obszarów, jeśli nie zostało to już ustanowione w ustawodawstwie krajowym lub wskazane w ocenie ryzyka kraju, z którego biomasa leśna została pozyskana.</p>	<p>20.05.2025</p>

Informacje o publikacji

SUSTAINABLE RESOURCES Verification Scheme GmbH
Schwertberger Straße 16
53177 Bonn
Niemcy

+49 (0) 228 3506 150
www.sure-system.org

Zdjęcie na okładce

© AVTG – AdobeStock